

DIANA
GABALDON

Autorka bestselleru Cizinka

SEDM
KAMENŮ
LÁSKY
A ZTRÁTY

SEDM KAMENŮ LÁSKY A ZTRÁTY

Copyright © 2017 by Diana Gabaldon
„The Custom of the Army“ copyright © 2010 by Diana Gabaldon
„The Space Between“ copyright © 2013 by Diana Gabaldon
„A Plague of Zombies“ copyright © 2011 by Diana Gabaldon
„A Leaf on the Wind of All Hallows“ copyright © 2010 by Diana Gabaldon
„Virgins“ copyright © 2013 by Diana Gabaldon
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Blanka Chocová, 2019
Překlad povídky Panicové © Anna Křížková, 2017
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-279-7 (pdf)

SEDM KAMENŮ LÁSKY A ZTRÁTY

Sbírka povídek ze světa série Cizinka

ARMÁDNÍ ZVYKLOSTI | MEZIPROSTOR
MOR NEMRTVÝCH | LÍSTEK VE VĚTRU V PŘEDVEČER
SVÁTKU VŠECH SVATÝCH | PANICOVÉ
PRCHAVÁ ZELEŇ | V OBLEŽENÍ

DIANA GABALDON

PŘELOŽILA BLANKA CHOCOVÁ
POVÍDKU PANICOVÉ PŘELOŽILA ANNA KŘÍŽKOVÁ

Tuto knihu věnuji s nejhlubší úctou a vděčností Karen Henryové, Ritě Meistrellové, Vicki Packové, Sandy Parkerové a Mandy Tidwellové (známým jako „Spolek oční bulvy unavujícího hnidopištví“) za jejich nedocenitelnou pomoc při vyhledávání drobných chyb, nejasností a dalších zbytečností v textu.

(Odpovědnost za všechny chyby, jež v textu zůstaly, беру na себе, neboť se přiznávám, že jsem spisovatelka, která kromě toho, že rozporuplnost ve svých povídkách a románech ignoruje, ji také mnohdy sama i vytváří.)

ÚVOD

Chronologie série Cizinka

Pokud jste vzali do rukou právě tuto knihu s tím, že se začtete do devátého románu série *Cizinka*, tak vás musím vyvést z omylu. Omlouvám se.

Nabízí se ale otázka: Co je to tedy za knihu, když to není pokračování hlavní dějové linie? Jedná se o sbírku sedmi... ehm... záležitostí... rozmanitého rozsahu a obsahu. Jejich společným jmenovatelem však je, že pochází ze světa, v němž se *Cizinka* odehrává. S názvem knížky to bylo složitější. Nejdřív jsem ji chtěla pojmenovat *Salmagundi*¹, ale proti tomu protestovala moje editorka. Ne že bych ji nechápala... Chápu. Nicméně i od ostatních jsem slyšela, že by to chtělo něco, co „lépe zní a je poetičtější“.

Aniž bych hlouběji zabředávala do toho, jak komplikovaná je pro moji mysl a vnitřní prožívání tvorba názvu nové knihy, ráda bych zdůraznila, že primárně jsem chtěla výsledným titulem naznačit, že se kniha skládá z několika samostatných součástí (ano, proto ta číslovka – *Sedm*). *Sedm kamenů* přišlo už tak nějak samo. Krásně mi to znělo, neboť kámen je něco pocházející z čisté přírody a navíc trvalé. Není to však zcela poetické a dobře znějící slovo, jak žádala má editorka a ostatní, tak jsem přemýšlela dál a rázem bylo na světě *Sedm kamenů lásky a ztráty* (v angličtině: *Seven Stones to Stand or Fall*).

1 Salmagundi: 1) soubor nesourodých elementů, nebo 2) pokrm sestávající z masa, ovoce, zeleniny a/nebo dalších surovin, jež má kuchař právě po ruce.

Dlouho jsem přemýšlela, co jsem tím sama vůbec chtěla říct. A měla jsem vlastně něco na mysli? Snad, ale pokud člověk nad něčím dlouho hloubá, nakonec to mívá smysl, nebo ne? Chtěla jsem obsáhnout všechny emoce, jež mé postavy zažívají, zachytit, jak snášejí hoře a protivenství osudu. Chtěla jsem říci, že málokdy nás něco srazí na kolena tak, že bychom už nedokázali vstát. Ať se stane cokoliv, musíme se rozhodnout, jak s tím naložíme, a podle toho prožít zbytek života. Ač nás bičuje děšť nešťastného osudu, podepsal se na nás čas a nejrůznější nepříznivé vlivy, můžeme se všemu postavit a zůstat stát, nebo můžeme padnout a splynout se zemí, z níž jsme se zrodili.

TAKŽE SE VÁM DO RUKOU DOSTALA sbírka sedmi povídek ze světa série *Cizinka*, jež doplňují hlavní dějovou linku.

Pět z těchto povídek jsem napsala již dříve do nejrůznějších povídkových souborů a dvě jsou zcela nové a nikdy nikde nevyšly. Jsou to „Prchavá zeleň“ a „V obležení.“

Povídky nabízejí nový pohled na hlavní dějovou linii a seznamují čtenáře s novými postavami. Níže naleznete krátké shrnutí série *Cizinka*. Ve stručnosti si vysvětlíme kdo, co, kdy a kde.

SÉRIE *CIZINKA* sestává ze tří druhů prózy:

Obrovské, mimořádně obsáhlé knihy popisující příběh, hlavní dějovou linii.

Kratší prózy, jež jsou založeny na fikci, ač se někdy opírám i o skutečné historické události, například konkrétní bitvy, úhoře, v oné době oblíbené sexuální praktiky apod.

A povídky, které jsou svým rozsahem nejkratší, a vyplňují mezery v hlavní dějové linii. Nejčastěji, i když ne vždy,

vypráví osudy vedlejších postav. Buď se odehrávají předtím nebo potom, co se nám známý vedlejší hrdina mihl v hlavním příběhu, či se zabývají tím, co zůstalo nevysvětleno.

Hlavní knihy série popisují životní osudy Claire a Jamieho Frasero-vých. Kratší prózy se věnují dobrodružstvím lorda Johna Greye, ale s knihami se v mnohých bodech prolínají (například ve *Skotském vězni* sledujeme současně příběh lorda Johna a Jamieho Frasera). Hlavními hrdiny povídek jsou vedlejší postavy hlavní série, i když se tu a tam samozřejmě mihnou i Claire s Jamiem. Níže vám prozradím, s kým se v těchto povídkách setkáte.

Většina kratších próz a povídek o lordu Johnovi spadá do mezery, jež vznikla uprostřed *Mořeplavce*, mezi lety 1756 a 1761.

Pro vaše pohodlí jsem se rozhodla podrobně popsat každou z povídek, i když v případě kratších próz a povídek není zcela nutné mít načteny všechny knihy hlavní dějové linky. Můžete si je přečíst, přestože se se světem série *Cizinka* teprve seznamujete a máte třeba chuť na „menší sousto“.

Abych vám více přiblížila každou knihu či povídku ze série *Cizinka*, doplnila jsem každý popis i o časové zařazení, v němž se v příběhu pohybuji. Uvedla jsem také, kdy daná část série vyšla či jak se jmenoval povídkový soubor, jehož byla součástí. Tyto informace více než kdokoliv jiný ocení sběratelé a zapálení bibliofilové, ale mým cílem je vždy uspokojit co nejširší spektrum čtenářů.

„Panicové“ (povídka) – Ocítáme se v roce 1740 ve Francii. Devatenáctiletý Jamie Fraser a jeho přítel Ian Murray, tehdy dvacetiletý, se stávají žoldáky. (Vyšla v roce 2012 v souboru *Dangerous Women*, editory souboru byli George R. R. Martin a Gardner Dozois.)

Cizinka (román) – Pokud jste nikdy nečetli žádnou z knih série, doporučovala bych začít touto. Pokud si nejste jisti, otevřete knihu na libovolném místě a přečtete si tři stránky. Jestli ji můžete bez zájmu odložit, dám vám dolar. Odehrává se v letech 1946 a 1743.

Vážka v jantaru (román) – Nezačíná tam, kde byste čekali. A přísahám, že ani neskončí tak, jak by to kdokoliv předpovídal. Prostě čtete, bude to fajn. Odehrává se v letech 1968 a 1744 až 1746.

„Prchavá zeleň“ (povídka) – Děj této povídky se odehrává mezi lety 1744 a 1745 v Paříži, Londýně a Amsterdamu. Vypráví příběh Hala (či chcete-li Harolda, lorda Meltona a vévody z Pardloe), staršího bratra lorda Johna, a jeho budoucí manželky Minnie, v době, v níž se příběh odehrává, sedmnáctileté obchodnice se vzácnými knihami zběhlé ve vydírání, padělání a drobných krádežích. I v této povídce se mihne Jamie Fraser.

Mořeplavec (román) – Román *Mořeplavec* získal cenu EW magazínu za nejlepší úvodní větu. Nechci vás nutit knihu hned hledat, takže zní takto: *Byl mrtev. Avšak v nose mu tepala bolest. Za těchto okolností to považoval za velmi zvláštní.* Pokud čtete knihy pěkně popořadě, věřte, že tuto si chcete skutečně přečíst ještě předtím, než se vrhnete na kratší povídky. Odehrává se v letech 1968 a 1746 až 1767.

Lord John a Ďáblův ruce, „Lord John a Klub pekelného ohně“ (povídka) – Abych čtenáře ještě trochu zmátla, dodám, že *Lord John a Ďáblův ruce* je soubor tří povídek. První z nich je „Lord John a Klub pekelného ohně“.

Odehrává se v roce 1756 v Londýně a vypráví příběh rusovlasého muže, jenž přichází za lordem Johnem Greyem s žádostí o pomoc. Ve stejném okamžiku ale přímo před ním umírá. Původně povídka vyšla v roce 1998 v souboru *Past Poisons*, jehož editorem byl Maxim Jakubowski.

Lord John a důvěrná záležitost (román) – V roce 1757 se lord John setkává v Londýně se sluhou, zrádcem, lékárníkem majícím zaručený recept na vyléčení syfilidy, vtíravým Němcem a nevybíravým obchodníkem. Jde o příběh plný krve a dalších o poznání nechutnějších věcí.

Lord John a Ďáblovy ruce, „Lord John a sukuba“ (povídka) – Druhá povídka ze souboru *Lord John a Ďáblovy ruce* se odehrává v Německu v roce 1757. Lord John má znepokojující sny o Jamiem Fraserovi, ještě znepokojivější jsou však jeho setkání se saskými princeznami, čarodějkami noci, a vskutku rušivé setkání s vysokým blondýnem. Povídka původně vyšla v roce 2003 v souboru *Legends II*, jehož editorem byl Robert Silverberg.

Lord John a Bratrstvo čepele (román) – Druhým románem, jehož hlavní postavou je lord John (ačkoliv Jamie Fraser zde rovněž sehraje svoji roli), se odehrává v roce 1758 a jeho hlavní zápletkou je dvacet let starý rodinný skandál. Lord John se v příběhu dostane do nebezpečné blízkosti explodujícího kanónu, ale věřte, že jeho vlastní emoce budou ještě výbušnější a nebezpečnější.

Lord John a Ďáblovy ruce, „Lord John a přízrak vojáka“ (povídka) – Třetí povídka ze souboru je zasazena do Londýna roku 1758 a manufaktury na výrobu zbraní

a munice Woolwich Arsenal. Lord John je vtažen do vyšetřování výbuchu děla a zjišťuje, že na světě jsou mnohem nebezpečnější věci než střelný prach.

„Armádní zvyklosti“ (povídka) – Děj povídky se odehrává v roce 1759. Jeho lordstvo navštíví londýnský večírek s elektrickým úhořem a sledem nešťastných událostí se ocitá uprostřed bitvy o Québec. Je zkrátka typem člověka, jemuž se takové věci stávají. Povídka původně vyšla v roce 2010 v rámci souboru *Warriors*, jehož editory byli George R. R. Martin a Gardner Dozois.

Lord John a skotský vězeň (román) – *Skotský vězeň* vtáhne čtenáře do roku 1760 ke skotským jezerům, do Londýna a do Irska. Jedná se o román sledující osudy jak lorda Johna, tak Jamieho Fräsera, kteří porovnávají své názory na politiku, korupci, vraždu, opiové sny, koně a nelegitimní syny.

„Mor nemrtvých“ (povídka) – Lord John se ocitá v roce 1761 na Jamajce, kde je pověřen velením praporu. Mimo to se však musí postavit čelem otrockému povstání a odhalí své dosud netušené spříznění s hady, šváby a zombie. Povídka původně vyšla v roce 2011 v *Down These Strange Streets*. Editory souboru byli George R. R. Martin a Gardner Dozois.

Bubny podzimu (román) – Čtvrtý román hlavní série začíná v roce 1767 v Novém světě, kde se Jamie a Claire usadí v horách Severní Karolíny. Jejich dcera Brianna mezitím objevuje něco, co by nikdy nečekala. Zlověstné novinové výstřižky ji nutí zjistit více o osudu rodičů.

Román se odehrává v letech 1969 až 1970 a 1767 až 1770.

Hořící kříž (román) – Historickým pozadím pátého románu je hnutí regulátorů² v Severní Karolíně (1767 až 1771), jež de facto předcházelo blížící se revoluci. Z Jamieho Fräsera je rebel, z jeho ženy Claire čarodějka a jejich vnuk Jeremiah se opíjí cherry. Mnohem horší osud čeká Briannina manžela Rogera, ale více prozrazovat nebudu. Tento román získal několik ocenění za nejlepší „poslední větu“, ale tu rovněž neprozradím. Román se odehrává v letech 1770 až 1772.

Ledový dech (román) – Šestý román hlavní série získal v roce 2006 ocenění Corine International Prize for Fiction a Quill Award. Porazil tak romány George R. R. Martina i Stephena Kinga... Jak často se něco takového člověku asi stane? Všechny knihy, jež píše, pro mě mají pomyslnou „podobu“. Tuto si představuji jako ono slavné Hokusaiovo dílo zvané „Velká vlna u pobřeží Kanagawy“. Román se odehrává se v letech 1773 až 1776 a 1980.

Paměť kostí (román) – *Paměť kostí* nás zavede hned na několik míst, a to do Ameriky, Londýna, Kanady a Skotska. Jedná se o sedmou knihu hlavní dějové linie.

2 Poznámka překladatelky: Hnutí regulátorů proběhlo v Severní Karolíně mezi roky 1765 a 1771. Obyvatelé cítili nespokojenost s krutou a zkorumpovanou správou Severní Karolíny. Při povstání regulátorů proti sobě stály dvě strany – příslušníci nižší třídy, obyvatelé venkovských oblastí Severní a Jižní Karolíny – a bohatí farmáři, kteří tvořili asi 5 % místní populace, nicméně měli téměř absolutní kontrolu nad správou kolonie. Primárním cílem tzv. regulátorů bylo vytvořit novou čestnou vládu a snížit daně. Ač byli poraženi, je hnutí regulátorů považováno za katalyzátor událostí vedoucích k válce za nezávislost.

Její děj si pro sebe představuji jako „nášlapného ježka“, zbraň, kterou staří Římané používali k zastavení slonů a dálniční policie ji využívá dodnes ke znemožnění útěku prchajícího pachatele. Děj se rozkládá do čtyř hlavních větví. V jedné dějové lince se věnujeme Jamiemu a Claire, v další Rogerovi a Brianně (a jejich rodině), dále lordu Johnovi a Williamovi a konečně mladému Ianovi. Příběhy všech se spojují v průběhu americké revoluce. Odehrává se v letech 1776 až 1778 a 1980.

Vepsáno krví vlastního srdce (román) – Osmá kniha série začíná tam, kde *Paměť kostí* skončila, a to v létě roku 1778 a na podzim roku 1980. Americká revoluce je v plném proudu a ani ve Skotsku 80. let nevládne klid a mír.

„Lístek ve větru v předvečer svátku Všech svatých“ (krátká povídka) – Tato skutečně kratičká povídka se odehrává v letech 1941 až 1943 a vypráví pravdivý osud rodičů Rogera MacKenzieho. Původně vyšla v roce 2010 v souboru *Songs of Love and Death*, jehož editory byli George R. R. Martin a Gardner Dozois.

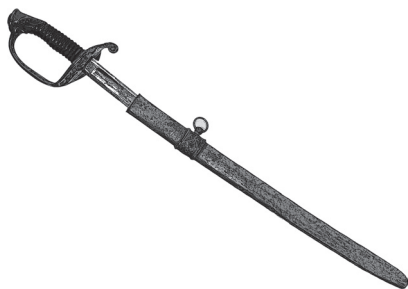
„Meziprostor“ (povídka) – V roce 1778 se v Paříži setkává hned několik zajímavých postav. Starší bratr mladého Iana Michael Murray, Marsalina sestra Joan MacKimmieová, hrabě St. Germain, který, světe, div se, skutečně není mrtvý, matka Hildegarda a další. Meziprostor... ale mezi čím? Záleží na tom, s kým právě mluvíte. Každý ho vidí někde jinde. Povídka původně vyšla v roce 2013 v souboru *The Mad Scientist's Guide to World Domination*, jehož editorem byl John Joseph Adams.

„V obležení“ (povídka) – Ocítáme se v roce 1762. Nejdříve na Jamajce a poté v Havaně. Lord John opouští svůj úřad dočasného guvernéra Jamajky. Jeho plány však zkříží informace, že se jeho matka nachází v Havaně a je navíc ve velkém nebezpečí. Havana by byla celkem bezpečné město, kdyby se ho nechystalo obléhat britské námořnictvo. Doprovázen sluhou Tomem Byrdem, bývalým zombiem Rodrigem a Rodrigovou vraždám nakloněnou ženou Azeel se lord John vydává zachránit vévodkyni vdovu z Pardloe.

TEĎ PAMATUJTE...

Povídky a kratší prózy vám dávají jedinečnou svobodu si je přečíst takřka kdykoliv a v jakémkoliv pořadí. I tak bych však doporučila začít velkými knihami vyprávějícími hlavní dějovou linii. Doufám, že si je užijete všechny!

ARMÁDNÍ ZVYKLOSTI

ÚVOD

NEJVĚTŠÍM POTĚŠENÍM PŘI PSANÍ HISTORICKÉ FIKCE je, že to nejlepší a nejzajímavější ještě napsáno nebylo. Inspirací konkrétně k tomuto příběhu mi byla excelentní biografie dr. Johna Huntera *The Knife Man*, kterou sepsala Wendy Moorová. Také mi v danou chvíli byla k ruce i přesná kopie knihy vydané National Park Service shrnující regule britské armády během americké revoluce.

Ani v jedné knize jsem *nepátrala* po konkrétní informaci. Četla jsem je proto, abych získala povědomí o této době a případně „zakopla“ o něco, co by upoutalo moji pozornost. Tentokrát to byly právě večírky s úhoři, jež se v Londýně těšily velké oblibě, stejně jako osoba dr. Huntera, který se v povídce krátce mihne, jejich existence je tedy založena na skutečnosti.

S regulemi, jimiž se řídila britská armáda, je to složitější. Jako spisovatelka musím odolat pokušení čtenáři něco sdělit jen proto, že jsem se to sama právě dozvěděla. I přesto ale při psaní sama objevuji drobné poklady, jež toužím předat dál. Takovým malým klenotem je pro mě kupříkladu slovo „granát“, které bylo již v 18. století běžné, ale krom „výbušného zařízení“ označovalo i do dehtu zabalený šrapnel, jenž se vystřeloval z děl. Tím se dostávám k tomu, že i slovo „šrapnel“, jež by se do popisu modernějšího válečného konfliktu skutečně hodilo, nelze v našem případě použít. Toto slovo odvozujeme od poručíka Henryho Shrapnela z Královského dělostřelectva, jenž vytvořil nový druh kulových

dělostřeleckých granátů, navržených speciálně tak, aby explodovaly v polovině své trajektorie po vystřelení z děla. Bohužel k tomuto vynálezu došlo až v roce 1784. Ve své povídce jsem ho tedy musela vypustit, ačkoliv je to termín, o němž každý pisatel válečného románu sní. Neodpustila jsem si ani krátký historický exkurz věnovaný průběhu vojenského soudu. *Dle armádních zvyklostí předsedá vojenskému soudu vyšší důstojník a poté rada důstojníků, o jejichž počtu on rozhodne. Obvykle bývají čtyři, ale může jich být i více. Méně než tři jich však nebývá. Obviněný má právo předvolat svědka, jehož výpověď podpoří jeho obhajobu. Rada může svědkovi a dalším osobám, které považuje za schopné k věci promluvit, klást otázky dle vlastního uvážení. Na základě zjištěných poznatků poté rozhodne o vině a trestu.*

Takto vojenský soud vskutku probíhal. Žádné sáhodlouhé důkazní řízení, žádné standardy pro odsouzení, žádná striktní pravidla nařizující, kdo by měl či neměl zasednout v „radě“ vojenského soudu. Vše se mělo řídit jen „armádními zvyklostmi“. Tato fráze mi uvízla v hlavě.

*Tuto povídku věnuji Karen Henryové,
aedilu kurulskému a hlavní včelařce.*

KDYBYCHOM VZALI V POTAZ všechny možnosti, pravděpodobně bychom došli k závěru, že na vině všech nešťastných událostí onoho večera byl ten zpropadený úhoř. Lord John Grey by sice mohl vinit ctěnou Caroline Woodfordovou, a chvíli tomu tak i bylo, ale co ten chirurg? A neurvalý poeta? Ne, viníkem byl úhoř.

Vše začalo večírkem Lucindy Joffreyové. Rozmařilí Angličané již nevěděli, čím by ukojili bezbřehé choutky, jak by jen ozvláštnili své nudné životy. Nabubřelá smetánka s povděkem a infantilním nadšením přijímala vše, co narušovalo stereotyp běžných, blahobytem oplývajících dní. Velké oblibě se těšily večírky „s úhoři“ a přesně takový pořádala Lucinda Joffreyová. Úhoř byl tajemným a neznámým zvířetem, které znuděné prominenty dostatečně šokovalo a svým umem překvapovalo. Elektrické výboje vzbuzovaly všeobecné vzrušení, i to erotické. Takové večírky byly vždy opulentní a velmi frivolní. Diplomát sir Richard, manžel Lucindy, se omluvil, neboť přítomnost na takové zábavě byla pod jeho úroveň. Přišel tak ale o jedinečnou příležitost. Úhoři byli v Londýně té doby vzácností. Málokdy se je podařilo sehnat pro soukromou party. Pokud jste si chtěli užít trochu „elektrizujícího vzrušení“, museli jste zavítat na veřejné večírky, jež se konaly zpravidla v divadlech za přítomnosti početného davu. Pár šťastlivců bylo vybráno na pódium, kde se pro potěchu publika nechalo omráčit elektrickým výbojem.

„Zatím je rekord čtyřicet dva lidí!“ vyprávěla Greyovi se zářícíma očima Caroline Woodfordová, když na chvíli odtrhla oči od akvária.

„Skutečně?“ Byla to snad nejzvláštnější věc, s níž se kdy měl možnost setkat, ačkoliv ho nijak zvlášť neohromila. Úhoř měřil téměř tři stopy, jeho tělo bylo jaksi beztvaré a soudě dle výrazu se jednalo o poměrně tupé zvíře. Jako by ho někdo neohrabanými prsty vymodeloval z hrnčířské hlíny, nedal si ani moc záležet a na oči už mu nezbylo nic jiného než dvě zakalené skleněnky. Nebyl to takový ten pěkný úhoř, jakého jste si mohli koupit na rybím trhu, a už vůbec to nevypadalo, že by tato podivná stvůra „skolila“ čtyřicet dva lidí najednou.

Lord John si úhoře prohlížel značně podezřívavě a neopomněl výsledky svého pozorování sdělit ctěné Caroline. Vždyť v sobě neměl ani trochu grácie. Jediné, co mu dodávalo špetku elegance, byla ploutev, jež se jako volán táhla po spodní části úhořova těla. Caroline okamžitě obvinila lorda Johna z nedostatku fantazie a poetičnosti.

„Poetičnosti?“ ozval se hlas v pozadí. „Jako by náš major nebyl už tak dost nadaný! Chcete mu dopřát i této ctnosti?“

Lord John se otočil a složil Edwinu Nichollsovi poklonu. Společenským úsměvem však kryl někde hlouběji v duši uschovaný pokřivený úšklebek.

„Nechtěl bych vstupovat do vašeho pole působnosti, pane Nichollsi,“ odvětil Grey zdvořile. Nicholls byl ne příliš nadaný básník. Svými bídnymi verši dokázal uchvátit jen určitou sortu mladých naivních děvčat. Caroline mezi ně nepatřila. Ve skutečnosti ho dokázala velice zdařile parodovat.

„Že ne?“ Nicholls pozdvihl jedno obočí a pohlédl na lorda Johna. Mezitím však stihl ještě významně mrknout po slečně Woodfordové. Snažil se působit žoviálně, alespoň tón jeho řeči tak vyzníval. Ovšem jeho pohled vypovídal o něčem zcela jiném a Grey přemýšlel, kolik toho pan Nicholls už musel vypít, že vypadal, jak vypadal. Nichollsovy tváře byly rudé jako rajske jablíčko a oči se mu skelně leskly.

Možná za to mohlo jen příšerné horko, které v místnosti panovalo, možná svoji roli sehrálo i vzrušení z tak mimořádného večírku.

„Nepřemýšlíte o tom, že byste pro tohoto zvláštního přítele složil nějakou ódu?“ zeptal se Grey, neboť se mu bohužel nedařilo ignorovat Nichollsovo zaujetí nad akváriem s tím příšerným tvorem.

Nicholls se teatrálně zasmál – ano, to trochu nahrávalo teorii o přemíře požitého alkoholu – a mávl rukou.

„Ne, ne, majore. Jak bych mohl plýtvat energií a talentem nad tak beztvarym stvořením, když se mohu nechat inspirovat skutečným andělem?“ řekl a nepřestával vlně pošilhávat po slečně Woodfordové, jež se s pevně sepjatými rty nutila ke zdvořilému úsměvu, a aby se neřeklo, tak ho něžně „napomenula“ složeným vějířem.

Kde mezitím byl Carolinin strýc? To zaměstnávalo Greyovu hlavu v tuto chvíli nejvíce. Simon Woodford byl stejně jako jeho neteř nadšeným milovníkem přírodních věd a... zrovna vedl nadšený hovor s doktorem Hunterem, proslulým chirurgem – co jen Lucindu přimělo pozvat zrovna *jeho*? Pak si ale povšiml, jak mladá žena s přimhouřenýma očima přes svůj vějíř doktora bedlivě sleduje, a bylo mu jasné, že to *nebyla* ona, kdo by ho pozval.

John Hunter byl velmi známý chirurg a nechvalně proslulý anatom. Kolovaly o něm všelijaké zvěsti, včetně té, která říkala, že se nezastaví před ničím, pokud jde o získání vhodného těla pro pitvu, ať už lidského, či jakéhokoliv jiného. Ve společnosti byl jako ryba ve vodě, ovšem v těchto kruzích neměl co dělat. Nepatřil sem.

Lucinda Joffreyová neuměla předstírat. Její pohled hovořil za ni a byl více než výmluvný. Měla překrásné oči mandlového tvaru. Jejich barva se dala jen těžko odhadnout, nejvíce ale připomínala šedá mračna. Vynikaly však mimořádným umem vysílat zprávy i napříč přeplněným sálem.

Pojď sem! volaly. Grey se usmál a pozdvihl jejím směrem sklenku. Nehnul se však ani o píd, aby jí vyhověl. Lucinda ho přesto stále

sledovala, pak ale přenesla svůj upřený pohled na chirurga, jenž se s tváří vzrušenou zvědavostí přibližoval k akváriu.

Pak švihla pohledem opět po Greyovi.

Zbav se ho! křičely ty zoufalé oči.

Grey místo toho pohlédl na slečnu Woodfordovou. Pan Nicholls zrovna uvěznil její ubohou dlaň ve své a zdálo se, že něco recituje. Tvářila se, jako by netoužila po ničem jiném než získat svoji ruku zpět. Grey se podíval na Lucindu a pokrčil rameny směrem k panu Nichollsovi, jako by se chtěl omluvit za to, že mu společenské konvence neumožňují uposlechnout její přání.

„Není to jen andělská tvářička,“ řekl Nicholls a dál mačkal Carolininy prsty tak pevně, že dáma až vyjekla. „Andělskou má i pleť.“ Pohládl ji po ruce a s ještě chlípnějším pohledem řekl: „Jak asi voní toto andělské stvoření po ránu?“

Grey si ho změřil pohledem. Ještě jedna taková poznámka a probudí se v něm přirozenost kavalíra nuceného ve jménu cti dámy vyzvat neurvalce na souboj. Nicholls byl vysoký a dobře stavěný. Musel být o dost těžší než Grey. Nemluvě o tom, že byl proslulým rváčem. *Nejlepší by bylo mu nejdříve zlomit nos,* říkal si pro sebe Grey. *A pak ho hlavou napřed hodit do živého plotu. Nebude se chtít už vracet, když mu pocuchám fasádu.*

„Na co se díváte?“ zeptal se Nicholls protivně, když zachytil Greyův upřený pohled na svoji osobu.

Od odpovědi Greye zachránil hlasitý aplaus. Majitel úhoře svolával publikum. I slečna Woodfordová využila této jedinečné příležitosti na záchranu své ubohé dlaně. Tváře jí přitom hořely studem. Grey se k ní přidal, nabídl jí rámě a pak už si jen vychutnával Nichollsův ledový pohled.

„Pojďte se mnou, slečno Woodfordová,“ řekl. „Najdeme si nějaké lepší místo, odkud budeme moci celou tu slávu sledovat.“

„Sledovat?“ ozval se cizí hlas. „Opravdu chcete zůstat jen *pouhým divákem*, pane? Nechcete tuto senzaci vyzkoušet na vlastní kůži?“

Byl to sám Hunter. Ve švestkově červeném obleku a s hustými vlasy staženými dozadu se na Greye zakřenil. Měl široká ramena a vypracovanou postavu. Nebyl však nijak vysoký. Měl sotva pět stop a dva palce oproti Greyovým pěti stopám a šesti palcům. Pravděpodobně mu neušly pohledy, jež si Lucinda a Grey vyměnili.

„No, myslím...“ začal Grey. Hunter už se však tou dobou prodíral davem shromážděným okolo akvária. Rozrušená Caroline ho spěšně následovala.

„Skutečně rád bych slyšel váš názor,“ řekl Hunter žoviálně. „Někteří lidé hovoří o mimořádné euforii a chvilkové dezorientaci. Někdo nemůže popadnout dech, jiní cítí závrať či bolest na hrudi. Nemáte snad slabé srdce, majore? Nebo vy, slečno Woodfordová?“

„Já?“ otázala se překvapeně Caroline.

Hunter se uklonil jejím směrem.

„Byl bych obzvlášť zvědavý na to, jak na takový podnět zareagujete právě vy, madam,“ řekl uctivě, „neboť ženy se většinou takovým dobrodružstvím vyhýbají.“

„Ale ona nechce,“ přispěchal dámě v nesnázích na pomoc Grey.

„No, možná bych i *chtěla*,“ řekla a chvíli se mračila na Greye a chvíli na nestvůru v akváriu. Lehce se zachvěla. Grey poznal, že spíše očekáváním než odporem.

I doktor Hunter poznal její myšlenky. Široce se usmál a natáhl ke slečně Woodfordové ruku.

„Dovolte mi, abych vám zajistil místo, madam.“

Grey a Nicholls současně postoupili vpřed, aby mu v tom zabránili. Ovšem srazili se a zůstali stát jak solné sloupy. Doktor si už odváděl slečnu Caroline k akváriu, aby ji představil úhořovu majiteli, drobnému snědému muži. Jmenoval se Horace Suddfield.

Grey odstrčil Nichollse a zaplul do davu, kde si loktyrazil cestu vpřed. Neušel Hunterově pozornosti.

„Máte v hrudi nějaký kovový pozůstatek z války, majore?“

„Mám co?“

„Kov,“ odpověděl Hunter. „Arthur Longstreet mi vyprávěl, že vám při jediné operaci z hrudi vyňal sedmatřicet kovových částíček. Skutečně působivé. Pokud vám však v hrudi něco zbylo, doporučil bych vám, abyste se střetu s úhořem vyhnul. Kovy jsou vodivé, takže by vám hrozilo ošklivé popálení...“

I Nicholls se už procpal tlačenicí a při tom, co právě zaslechl, se ze srdce rozesmál.

„Máte dobrou výmluvu, majore,“ řekl posměšně. Byl skutečně opilý, jak už se dříve domníval Grey.

„To tedy nemám,“ řekl okamžitě.

„Skvěle,“ odvětil Suddfield uctivě. „Jak jsem vyrozuměl, jste voják, pane, a navíc chrabrý džentlmen. Kdo jiný by měl naši taškařici vyzkoušet první než vy?“

Ještě než stačil Grey protestovat, ocitl se vedle akvária. Dlaň mu tiskla Caroline Woodfordová. Jí se držel stále ještě škodolibě se šklebící Nicholls.

„Jsme připraveni, dámy a pánové?“ vyštěkl Suddfield. „Spočítejte nás, Dobbsi!“

„Čtyřicet pět!“ zavolal jeho asistent, jenž právě přepočítal všechny nadšence držící se navzájem za ruce. Zbytek společnosti postával okolo a zvědavě vyčkával, co se bude dít.

„Všichni se držíte? Držíte se?“ zvolal Suddfield. „Držte se pevně za ruce, prosím, skutečně pevně!“ Otočil se na Greye. „Jen do toho, pane! Chyťte ho tady, prosím, přesně tady, u ocasu.“

Nehledě na to, že mu celé to divadlo připadalo směšné, hloupé a vcelku nebezpečné a že mu nebylo ani moc příjemné, že si bude muset namočit zdobný rukáv, zatnul Grey zuby a ponořil dlaň do vody.

Od slizkého stvoření očekával ledacos, i přesto ho ale překvapilo. Ve chvíli, kdy chytl úhoře, ho elektrický výboj odrazil dozadu, všechny svaly se mu stáhly v křeči, zatímco on se svíjel na zemi a lapal po dechu jako ryba na souši.

Těsně nad jeho obličejem se se zkoumavým pohledem skláněl chirurg.

„Jak se cítíte?“ zeptal se. „Je vám zle?“

Grey jen potřásl hlavou. Stále zavíral a otevíral ústa jako zlatá rybka a s námahou se počal bít do hrudi. To už ale Hunter vycítil jako výzvu k akci. Rozepnul knoflíky na Greyově vestě a přiložil ucho k jeho košili. Ať slyšel cokoliv, vypadal, že ho to vyděsilo. Škulbl sebou. S propletenými prsty spojil dlaně a začal stlačovat Greyův hrudník.

Grey díky tomu nakonec popadl dech. Stále se však neuměl vzpamatovat z předešlé zkušenosti. Jako by na chvíli zapomněl dýchat. Díky bohu, že si všechny jeho orgány nakonec vzpomněly, k čemu jsou stvořeny. Plíce i srdce. Rychle se posadil, aby odvrátil další záchranné pokusy doktora Huntera. Kolem něho to vypadalo jako na bitevním poli po prohrané válce.

Podlahu pokrývala těla. Některá se ještě stále svíjela v křeči, jiná ležela bez hnutí, jako by jim jejich údy ani nepatřily. Někdo už vstal a pomáhal přátelům. Zděšené výkřiky naplnily sál. Suddfield stál u svého úhoře, dmul se pýchou a přijímal slova díky a gratulace. Samo zvíře vypadalo značně otráveně. Kroužilo v akváriu stále ve stejném směru a očividně ho dění okolo rozrušovalo.

Edwin Nicholls již klečel na všech čtyřech a pomalu se zvedal. Podařilo se mu zachytit paži Caroliny Woodfordové a pomáhal jí vstát. Ta pomoc přijala, ale když se zvedala, zavravorala a padla obličejem přímo na pana Nichollse. Ten stále ještě nenabyl plně ztracenou rovnováhu a spadl dozadu, slečna Woodfordová ho následovala. Ať svoji roli sehrál šok, vzrušení, alkohol, nebo Nichollsovo obhroublé buranství, muž využil výhodné situace a překvapenou a zmatenou Carolinu vášnivě políbil.

Vše se pak sehrálo až příliš zmateně na to, aby kdokoliv dokázal říci, co se vlastně dělo. Grey měl dojem, že se mu podařilo zlomit Nichollsův nos, jak ostatně plánoval. Tuto ideu podpořil i fakt, že

na své pravé ruce později objevil několik šrámů a klouby na prstech měl také pohmožděné. Všude okolo byl hrozný hluk. Grey měl stále pocit, že není při sobě. Jako by jednotlivé části jeho těla ještě nedržely pohromadě a navzájem nespolečně pracovaly.

Uvnitř byl stále otrěsen. Sluch – jenž byl značně poznamenaný už tím, že byl Grey nedávno přítomen dělostřelecké kanonádě – po prožitém šoku z elektrického výboje selhal úplně. Tedy slyšel, co se okolo něj děje, ale nedokázal zvuky analyzovat. Sluchový vjem se již nedostal k „rozboru“ do mozku. Slova k němu nahodile přicházela skrz mlhu tvořenou nejrozličnějšími ruchy a zvuky. Nevěděl však, kdo k němu mluví a proč. Nebyl si ani jistý tím, co říká on sám.

Byl obklopen hlasy a tvářemi. Utápěl se v moři do sebe splývajících zvuků a pohybů. Lidé se ho dotýkali, strkali do něj, tahali ho. Hluk, jen hluk. Bzukot. Šum. Hlomoz. Tváře. Některé poznával. Lucinda, šokovaná a rozrušená. Caroline, téměř pološílená, si rozčuchala své rusé vlasy, jež jí nyní splývaly volně po ramenou.

Vypadalo to, jako by vše, co se kolem dělo, hrálo v Greyův neprospěch. Ať už vyzval k souboji on Nichollse, nebo Nicholls jeho, připadalo mu, že štěstí není na jeho straně. V hlavě mu přitom probíhaly obrazy Nichollse, sraženou krví nasáklého kapesníku u protivníkovy nosu a jeho pohledu vraha. Pak ale viděl sám sebe stát v malém parčíku před domem. Na sobě měl jen košili a v ruce pistoli. Žádnou s sebou ale neměl. Opravdu by někoho vyzval na souboj s cizí zbraní?

Možná ho Nicholls urazil a on zapomněl, kde je a kdo je, a jednal impulzivně.

Naštěstí už nepršelo. Vzduch ale stále deštěm voněl a kolem se rozprostíral všudypřítomný chlad. Vítr ho šlehal do tváře a profukoval mu košili. Čich. Vše okolo velmi intenzivně cítil. Vůně i pachy. Jako by mu čich zbyl jako jediný funkční smysl. Cítil kouř z komínů, vlhkou rosu na trávě, vlastní pot, jenž byl cítit prazvláštně kovově. Krom toho cítil i něco jiného. Nevěděl, jestli je to příjemné, nebo

ne. Byla to hniloba? Bahno? Sliz? Instinktivně si otřel ruku, kterou se dotkl úhoře, o rajtky.

Někdo na něj mluvil. Sebral všechny síly a snažil se soustředit na Huntera, jenž stál po jeho boku a stále ho přeměřoval pronikavým zkoumavým pohledem. *Ach ano, samozřejmě. Asi bude potřeba chirurga*, pomyslel si. *Při souboji je vždy třeba lékaře.*

„Ano,“ řekl jen Grey nahlas, i když možná zcela nelogicky, a sledoval, jak se Hunterovo obočí lehce nadzdvihlo. Poté jej ale sevřel strach. Co když právě dal své tělo plně k dispozici chirurgovi a jeho život závisí jen na jeho vůli? Chytl Huntera za kabát.

„Vy... se mě... nedotýkejte... vůbec,“ řekl. „Žádné nože... vy démone,“ dodal, aby bylo jasné, co si o doktorovi myslí. Jako by celou dobu hledal správné slovo. Hunter jen kývl. Urážka se ho zjevně nedotkla.

Obloha byla zatažená. Prostranství osvětlovala jen mdlá světla luceren z přilehlých domů. Nicholls přicházel blíž. Byl bílý jako stěna.

Někdo chytl Greye a násilně jím otočil. Najednou stál zády k Nichollsovi.

Sakra, pomyslel si najednou.

Slyšel další hlasy a pak sám jako loutka udělal několik kroků, nebo si to alespoň myslel. Najednou ho něčí ruka zastavila a otočila jej.

K čertu, byl příšerně unavený. *Už je mi to jedno.*

Zamžoural na záblesk z hlavně. Shromážděný dav sborově zalapal po dechu. Grey jen stál a přemýšlel, jestli byl zasažen. Vše vypadalo v pořádku. Někdo na něj ale naléhal, aby střílel.

Zasranej básník, pomyslel si. *Tak ať má, co chce. Už chci domů.* Pozvedl paži, namířil do vzduchu. Jako by ale jeho ruka ztratila kontakt s myslí. Najednou se jednalo o dvě na sobě nezávislé jednotky. Jeho dlaň ztratila svůj dříve pevný stisk. Bortila se jako hrad z písku, když ho zaplaví mořská vlna. Škubl sebou a snažil se soustředit veškeré své síly na spoušť. Vystřelil.

K jeho vlastnímu úžasu se Nicholls sesunul k zemi. Seděl, podpíral se jednou rukou, druhou si dramaticky tiskl rameno, hlavu měl zakloněnou.

Začalo pršet. Byla to dočista průtrž mračen. Grey zatřásl hlavou a zamrkal, aby setřásl dešťové kapky ze svých řas. Vzduch byl ostrý a jeho chuť se změnila... byla purpurová.

„Toto nemůže být správné,“ řekl nahlas. Pravděpodobně se mu již vrátila schopnost ovládat svoji řeč. Obrátil se k Hunterovi. Ten už ale nestál po jeho boku. Byl už u Nichollse, jehož košile byla celá od krve. Nicholls si ale odmítal lehnout a divoce gestikuloval zdravou rukou. Krev mu crčela i z nosu. Možná odtud pocházela krev na jeho košili.

„Pojďte pryč, pane,“ řekl mu tichý hlas. „I tak to bude pro lady Joffreyovou dost těžké.“

„Co?“ vzhlédl Grey a ke svému překvapení spatřil tvář Richarda Tarletona, jenž byl jeho podporučíkem v Německu. Nyní měl ale na sobě již uniformu poručíka. „Ach ano, asi bude.“ Souboje byly v Londýně nezákonné. Pro Lucindu by bylo jistě skandální, kdyby během jejího večírku zasahovala stráž. Asi by to nepotěšilo ani jejího manžela sira Richarda.

Dav se již rozutekl do všech stran, jako by ho rozehnal ten prudký déšť. Světla luceren už také pohasla. Nichollsovi pomáhal Hunter a ještě někdo další. Grey se jen třásl. Bůh ví, kde zůstalo jeho sako a plášť.

„Tak pojďme,“ řekl.

GREY OTEVŘEL OČI.

„Říkal jsi něco, Tome?“

Tom Byrd, jeho sluha, ztěžka zakašlal asi stopu od Greyova ucha. Znělo to, jako by někdo vymetal komín. Najednou si všiml, že upoutal pozornost svého pána.

„Jeho Milost je dole, m'lorde. Milostivá též.“

Grey pohlédl z okna kamsi daleko za Toma, někam, kde mezi těžkými roztaženými závěsy lehce prosvítal šedý deštivý den.

„Milostivá? Myslíš vévodkyni?“ Co se asi mohlo stát? Nemůže být ani půl desáté. Jeho švagrová ho zatím nikdy nepoctila návštěvou dříve než odpoledne a nepamatoval si, že by si během dne někam vyšla s jeho bratrem, svým manželem.

„Ne, m'lorde. Mladá slečna.“

„Ach tak, má kmotřenka?“ Sedl si. Cítil se dobře, i když stále zvláště.

„Ano, m'lorde. Jeho Milost říkal, že s vámi chce mluvit o událostech minulé noci.“ Tom přešel přes pokoj, kde byla přes židli přehozena Greyova košile i rajtky. Oblečení bylo od bahna, trávy, dokonce i od krve. Věnoval svému pánu krátký káravý pohled. Ten už ale oči opět zavřel. Zkoušel si vzpomenout, co se včera vlastně stalo.

Cítil se divně. Neměl kocovinu. Byl si jistý, že se včera neopil. Ani ho nebolela hlava. Neměl problémy se zažíváním.

„Včera v noci,“ opakoval si nejistě. Pamatoval si jen, že ta noc byla vskutku zmatečná. O jejím průběhu ale neměl vůbec jasno. Ano, ten večírek s úhořem. Lucinda Joffreyová, Caroline... Proč by se o to jeho bratr zajímal... bylo to kvůli tomu souboji snad? Proč by měl starost o takovou pošetilst? A i kdyby se o ni nějak zvlášť zajímal, proč by stál u jeho dveří sotva po rozbřesku, navíc se svojí šestiměsíční dcerkou v náručí?

Přítomnost kmotřenky nebyla až takovou zvláštností. Mnohem podivnější byla ta denní doba. Dcerku s sebou Greyův bratr brával ven poměrně často. Obvyklou výmluvou, když ho manželka obvinila, že touží jen s malou exhibovat ve společnosti, bylo, že „to dítě přece také potřebuje na vzduch“. Je pravda, že kmotřenka byla vskutku půvabná malá holčička. Grey však věřil, že má jeho diktátorský bratr Hal mnohem prozaičtější důvody. Obávaný armádní plukovník, jehož se báli jak jeho vlastní muži, tak i nepřátelé, se do

své dcerky bezhlavě zamiloval. Nedokázal zkrátka přenést přes srdce, že by ji chvíli neměl na očích.

Toho rána tedy Grey uvítal svého bratra, vévodu z Pardloe, v hale. Lady Dorothea Jacqueline Benedicta Greyová byla schoulená v jeho náručí a zuřivě chroupala suchar, který jí otec přidržoval u úst. Na stole ležela dětská hedvábná čepička, celá promoklá, králíčí kožíšek a dva dopisy. Jeden otevřený a jeden ještě zavřený.

Hal vzhlédl na Johna Greye.

„Už jsem ti objednal snídani. Pozdrav strýčka Johna, Dottie,“ řekl a něžně natočil dítě ke svému bratrovi. Malá dáma se však neobtěžovala věnovat pozornost čemukoliv, co alespoň vzdáleně nepřipomínalo suchar. Jen odmítavě nakrčila nos.

„Zdravím, zlatíčko,“ nahnul se k Dottie John a políbil ji na malou hlavičku pokrytou hebounkými blond vlásy, které byly ještě trochu zmáčené deštěm. „Užila sis ranní vycházku s tátou? Nevadila ti ta průtrž mračen?“

„Něco jsme ti přinesli.“ Hal zvedl dopis a se zvednutým obočím jej podal bratrovi.

Grey mu pohled opětoval a dal se do čtení.

„Cože?“ vzhlédl od papíru s otevřenými ústy.

„Ano, tak jsem zareagoval i já, když mi ho ráno donesli,“ pokyvoval Hal hlavou. Poté sáhl po zavřeném dopisu, samozřejmě opatrně, aby mohla malá Dottie dál spokojeně spočívat v jeho náručí. „Ten je pro tebe. Přišel s rozedněním.“

Grey odložil první dopis a otevřel druhý.

Ó, Johne, stálo v úvodu. Odpusť mi. Nemohla jsem ho zastavit. Skutečně to nešlo. MOC se omlouvám. Snažila jsem se, ale neposlouchal mě. Utekla bych, ale nevím, kam bych šla. Prosím, prosím, udělej něco! Podpis scházel, ale bylo zřejmé, kdo je pisatelem. Grey ihned rozpoznal rukopis ctěné Caroline Woodfordové. Písmo bylo ledabylé, jako by dáma psala ve spěchu. Na dopisním papíře byly skvrny a byl svrašťelý. Mohly za to snad něčí slzy?

Divoce zavrtěl hlavou. Pak vzal do rukou znovu první dopis. Nic, co předtím četl, se však nezměnilo. Byla to formální žádost, jejíž autorem nebyl nikdo jiný než Alfréd, lord Enderby, který žádal Jeho Jasnost vévodu z Pardloe, aby se postaral o poskytnutí morální satisfakce jeho sestře, ctěné Caroline Woodfordové, jejíž čest vlivem konání lorda Johna Greye došla k újmě.

Grey nevěřil svým očím. Těkal pohledem z jednoho dopisu na druhý. Pak vzhlédl k bratrově.

„Co to k čertu je?“

„Došlo mi, že jsi měl asi dobrodružnou noc,“ zavrčel Hal, když se skláněl ke koberci pro drobký ze sucharu. „Ne, Dottie, to už jíst nebudeš.“

Dottie vypadala, že ji otcova odpověď nijak neuspokojila. Ba naopak. Jediné, co na chvíli odvedlo její pozornost, byl její strýc, jenž ji právě zdvihl do náruče a z legrace jí foukl do ouška.

„Dobrodružnou,“ zopakoval. „Vskutku taková byla. Caroline Woodfordové jsem však nic nezpůsobil. Přísahám... fšššš,“ foukal stále na Dottie, která se nepřestávala bláznivě smát. Mrkl na bratra, ale ten na něj jen zíral.

„Byl to večírek Lucindy Joffreyové,“ řekl jen John. „Jsem si jistý, že tebe a Minnie určitě musel někdo také pozvat.“

Hal zase zabručel. „Ano, pozval, ale měl jsem jiné věci na práci. Minnie se nezmínila, že tam měl být úhoř. Co je pravdy na tom, že jsi kvůli té dívce svedl souboj?“

„Co? To nebyl...“ pak se ale lord John zastavil. „No, možná, když o tom tak přemýšlím. Nicholls... přece si pamatuješ tu svini, co napsala ódu na Minniina chodidla? Políbil slečnu Woodfordovou. Ona evidentně nechtěla. Tak jsem ho strčil. Kdo ti řekl o tom souboji?“

„Richard Tarleton. Přišel včera večer do Whiteovy karetní herny a řekl mi, že tě právě odvedl domů.“

„Dobrá. Takže asi víš totéž, co já. Ach, ty už chceš k tátovi, co, malá?“ podal Dottie zpět svému bratrově a otřel si dětské sliny ze saka.

„Myslím, že na to právě Enderby naráží,“ pokývl Hal směrem k dopisu. „Tu dámu jsi veřejně kompromitoval. Tím, že jsi kvůli ní někoho vyzval na souboj, jsi zpochybnil její čest. Myslím, že to bude důvod jeho vzteku.“

Dottie žužlala otcovy prsty a mručela u toho. Hal se pokusil jí místo své ruky nabídnout žužlací kroužek, svého bratra však nepřestal měřit pohledem.

„Nechceš se snad oženit s Caroline Woodfordovou, nebo ano?“

„Bože ne,“ odvětil Grey. Caroline byla jeho dobrou přítelkyní. Byla bystrá, půvabná a nikdy neodmítla žádnou výzvu – ale manželství? S ním? To ne.

Hal jen přikývl hlavou. „Krásná holka, ale ty spíš skončíš ve věznici Newgate nebo v bedlamském sanatoriu.“

„Nebo budu mrtvej,“ řekl Grey. „Mimochodem, nevíš, jak se daří Nichollsovi?“

„Inu,“ Hal se zhoupł na židli dozadu a zhluboka se nadechl. „Dobrá tedy... je mrtvý. Ráno jsem dost nepříjemný dopis od jeho otce. Obviňuje tě z vraždy. Přišel mi při snídani. Říkal jsem si, že ho raději nechám doma. Chtěl jsi ho zabít?“

Grey se musel hned posadit. Bylo mu na omdlení.

„Ne,“ zašeptal. Najednou mu ztuhly rty a přestal cítit paže. „Proboha, ne.“

Hal vyňal z kapsy tabatěrku, vyndal z ní čichací sůl, kterou v ní nosil, a podal ji bratrovi. Grey mu byl vděčný. Asi by nakonec neomdlel, ale výpary amonné soli mu posloužily jako výmluva pro těžké oddychování a slzení.

„Ježíši,“ opakoval a několikrát kýchl. „Nechtěl jsem ho zabít. Přísahám, Hale,“ dodal.

Dopis lorda Enderbyho i bratrova návštěva najednou začaly dávat smysl. To, co se po ránu jevílo jako nicotná aférka, na niž si druhý den nikdo ani nevzpomene, i když drby se šíří vždy a dlouho, se změnilo v něco mnohem horšího, co dalece přesahovalo hranice

běžného skandálu. Nedalo se vyloučit, že by mu *mohlo* hrozit dokonce i vězení. Vždyť zavraždil člověka.

Hal opět jen přikývl hlavou a podal bratrovi kapesník.

„Vím,“ řekl tiše. „Věci se někdy... prostě stanou, i když je neplánuješ.“

Grey si otřel tvář. Hal najednou vypadal o mnoho let starší než jeho bratr. Vypadalo to, že si o něj dělá skutečné starosti.

„Myslíš na Nathaniela Twelvetreese?“ obyčejně by to jméno nezmiňoval, ale všechna tabu teď padla.

Hal se na něj zostra podíval.

„Ne, na Twelvetreese ne. To byl úplně jiný případ. Toho jsem chtěl zabít... Tedy vyzval jsem ho na souboj schválně,“ zašklebil se Hal. „Tak to chodí, když si někoho vezmeš bez rozmyslu a pak toho lituješ.“ Podíval se na dopis na stole a pohladil Dottie po hlavě. „Nenechám tě opakovat své chyby, John,“ řekl klidně.

Grey beze slova přikývl. Nathaniel Twelvetrees byl Halovým sokem v lásce. Respektive svedl Halovu první manželku. Ale Hal nevěděl, že Grey neplánoval manželství. Ani teď, ani v budoucnu.

Greyův bratr se zamračil. Vrhł ještě jeden ustaraný pohled na Johna a vzdychl, poté oba dopisy odložil a sáhl do kabátu pro další listiny. Soudě dle pečeti, alespoň jedna byla oficiálním dokumentem.

„Tvé povýšení,“ řekl a podal listinu bratrovi. „Za bitvu u Krefeldu,“ dodal, když si povšiml Johnova nechápavého pohledu. „Byl jsi povýšen na podplukovníka, nepamatuješ?“

„Popravdě, ne zcela přesně.“ Matně se domníval, že mu někdo – nejspíše Hal – krátce po zmiňované bitvě o této záležitosti již něco říkal. Utrpěl však velmi těžká zranění, jež mu neumožňovala udržet si čistou mysl a plné vědomí. Poslední, co ho zajímalo, bylo povýšení.

„Nebyl kolem toho tenkrát nějaký zmatek?“ Grey převzal listinu s povýšením a rozevřel ji. „Myslel jsem, že si to rozmysleli.“

„Takže si to pamatuješ,“ mračil se dál Hal. „Generál Wiedman tě povýšil po bitvě. K potvrzení však nedošlo kvůli vyšetřování výbuchu kanónu... a pak propukl ten zmatek kolem Adamse.“

„Ach,“ Grey byl stále otřesený z Nichollsovy smrti, zmínka o Adamsovi ho však probudila. „Adams... Ty myslíš, že Twelvetrees vetoval to povýšení? Plukovník Reginald Twelvetrees z Královského dělostřelectva byl bratrem Nathaniela a také bratrancem Bernarda Adamse, zrádce impéria čekajícího na svůj soud v temných kobkách Toweru. Za smrt Nathaniela mohl Hal, uvěznění Bernarda měl však na svědomí John.“

„Ano. Ten bastard,“ řekl Hal věcně. „Jednou si ho dám k snídani.“

„Ale ne kvůli mně, doufám,“ odvětil Grey suše.

„Ne, to ne,“ ujistil ho bratr, když dělal veselé obličejy na Dottie, která se už pomalu začínala nudit. „Bude to čistě pro moji osobní potěchu.“

Grey se tomu jen usmál a odložil povýšení. „Dobře,“ řekl a koutkem oka pošilhával po čtvrté listině, jež stále ještě ležela složená na stole. Vypadala jako úřední dopis. Navíc už otevřený úřední dopis. Pečeť byla zlomená. „Co to je? Žádost o ruku? Nařčení z vraždy? Další povýšení? Co to k čertu je? Ještě by to mohl být účet od krejčího...“

„Tohle? Neplánoval jsem ti ho dát čist,“ řekl Hal a natáhl po něm opatrně ruku. „Ale za těchto podmínek...“

Hal čekal, až jeho bratr otevře dopis a přečte si ho. Byla to pozvánka – nebo snad rozkaz, záleží na tom, jak se na to díváte – vyzývající lorda Johna Greye, aby se dostavil jako svědek cti k soudnímu řízení ve věci kapitána Charlese Carrutherse. Místo konání...

„Kanada?“ Johnovo překvapení upoutalo dokonce i pozornost malé Dottie, která se celá zakabonila a dala se do pláče.

„Ššš, zlatíčko,“ snažil se Hal ukolébat svoji dcerku a něžně ji poklepal po zádech. „Všechno je v pořádku. To se jen strýček John chová jako úplný idiot.“

Grey poznámku ignoroval a zamával dopisem bratrovi před obličejem.

„Za co se proboha dostal Charles Carruthers k soudu? A proč zrovna já mám vypovídat o jeho cti?“

„Selhal v potlačení vzpoury,“ řekl Hal. „A k tomu, proč zrovna ty. Pravděpodobně si tě vyžádal on sám. Obviněnému důstojníkovi je povoleno si povolát vlastního svědka. To jsi nevěděl?“

Grey předpokládal, že by to vědět měl. Sám ale nikdy u vojenského soudu nebyl a neměl ani představu, jak probíhá. Po očku koukal po Halovi.

„Říkal jsi, že jsi mi ho nechtěl dát přečíst?“

Hal pokrčil rameny a foukal malé Dottie na vlásy, ty se tak pohupovaly jako obilí ve větru.

„Nemělo by to smysl. Chtěl jsem odepsat, že jako tvůj nadřízený důstojník tě nemohu postrádat. Proč by ses musel hnát až někam do kanadské divočiny? Vždyť ty jsi přímo magnet na trapné situace, dopadlo by to tragicky, nebo si to nemyslíš?“

„Počkej, co? Mluvíš o tom úhořovi?“ Grey byl zvyklý, že je jeho bratr mistrem oslích můstků. Dokázal bez varování přeskakovat z jednoho tématu na druhé a ostatní se museli přizpůsobit. „Byl to pro mě docela šok.“

John se rozesmál nad Halovým úšklebkem, zatímco se Dottie dál svíjela v otcově náručí a natahovala malé ručičky ke strýci.

„I ty koketo,“ řekl John a vzal si ji od Hala. „Ne, vážně, bylo to vskutku mimořádné. Znáš ten pocit, když si zlomíš třeba kost? Když dostaneš výboj, je to skoro stejné. Tentýž pocit, než se dostaví bolest. Najednou se ti zatmí před očima. Jako by ti někdo proklál útroby hřebem. Akorát silnější a trvá to déle. Vyrázilo mi to dech,“ přiznal. „Doslova. A snad mi i na chvíli přestalo bít srdce, myslím. Doktor Hunter – znáš toho anatoma, ne? – tam byl a masíroval mi hrudník, aby mě přivedl zas k životu.“

Hal pozorně naslouchal vyprávění svého bratra a na několik věcí se ještě doptal. Grey odpovídal takřka automaticky, jeho mysl už byla někde jinde. V myšlenkách byl u událostí několika předešlých minut.

Charlie Carruthers. Oba byli mladými důstojníky, každý z jiného pluku, když spolu bojovali bok po boku ve Skotsku. Na jedné z dovolených v Londýně spolu strávili několik společných chvil. Nikdo by těch pár setkání nemohl označit za aféru. Vždyť se viděli snad jen třikrát nebo čtyřikrát, i když se jednalo o okamžiky velmi bouřlivé. Zpocením a neschopností popadnout dech skrývali své vášně v temných zákoutích velkoměsta. S východem slunce už o těchto setkáních nikdo z nich nemluvil, jako by se jednalo o pouhé pobláznění z přemíry alkoholu.

Nesetkali se ve správný čas. Tak si to alespoň tenkrát John Grey vysvětloval. Těch několik let po Hectorově smrti prožíval očistec, i když čas pomalu hojil i tuto ránu.

Snad by si na Carrutherse už nikdy nevzpomněl, nebýt té jedné maličkosti.

Carruthers se narodil s vrozenou vadou. Měl zdvojenou paži. Jeho pravá ruka vypadala normálně a rovněž bez obtíží fungovala. Ze zápěstí mu ale vyrůstala další drobná ruka. Doktor Hunter by pravděpodobně zaplatil stovky liber, aby mohl takovou anomálii studovat, myslel si Grey.

Pahýl připomínající dlaň měl pouze dva křehké prsty a malý zavalitý palec. Carruthers ji však mohl zatínat a otevírat jako svoji druhou dlaň. Nutno dodat, že obě ovládal synchronně. Když chtěl otevřít dlaň, otevřely se obě. Toto mělo opravdu mimořádný efekt na Greyovu chloubu. Když mu Carruthers oběma dlaněmi najednou sevřel úd, ucítil mladý důstojník takřka totéž, jako když sevřel elektrického úhoře.

„Nichollse ještě nepohřbili, že?“ vyhrkl, aby se zbavil dávne vzpomínky.

Hal na něj překvapeně pohlédl.

„Určitě ne. Proč?“ zeptal se. „Nechceš snad jít na pohřeb?“

„Ne, to ne,“ ujistil ho Grey. „Jen jsem přemýšlel o doktoru Hunterovi. On, no, on má určitou reputaci a Nichollse po souboji ošetřoval.“

„Jakou reputaci proboha?“ zeptal se Hal netrpělivě.

„Inu, říká se, že je to zloděj těl.“

Nastalo ticho. Hal najednou zesinal.

„Nemyslíš snad... Ne! Jak by jen mohl?“

„Není to až tak těžké. Stačí nasbírat kameny, co váží jako dospělý chlap, nacpat je do rakve a tu zavřít. Tedy tak to chodí, co jsem slyšel,“ řekl Grey, zatímco se mu Dottie snažila dosáhnout prstíky až do nosních dírek.

Hal byl očividně otřesen. Chlupy na rukou se mu naježily a celý zesinal.

„Zeptám se Harryho,“ prolomil Hal po chvíli hrobové ticho, které se v místnosti rozhostilo. „Ne, určitě ještě neměl pohřeb, pokud tedy...“

Oba muži se instinktivně otráslí, jako by si najednou představili tu hrůzu v celé její příšernosti. Co kdyby někdo z pozůstalých požádal o otevření rakve?

Dottie mezitím ztratila zájem o Greyův nos a místo toho se nechala plně zaměstnat jeho rty. To mu na chvíli opět připomnělo dávnou známost. Raději ji podal bratrovi.

„Opravdu nevím, k čemu si Charles Carruthers myslí, že mu budu... ale dobře, pojedu tam,“ řekl a pohlédl na dopis od lorda Enderbyho. „Koneckonců si myslím, že jsou na světě i horší věci než se nechat skalpovat rudochy.“

Hal střízlivě přikývl.

„Už jsem ti domluvil loď. Odplouváš zítra.“ Vstal a vzal do náruče Dottie. „Tady, zlatíčko. Dej strýčkovi Johnovi pusku na rozloučenou.“

O MĚSÍC POZDĚJI slézal Grey bok po boku s Tomem Byrdem z paluby *Harwoodu* do jednoho z malých člunů, jež měly je i celý prapor louisbourgských granátníků, s nimiž cestovali přes oceán, dopravit na břeh. Dopluvli k ostrovu v ústí řeky St. Lawrence.

Nikdy nic podobného neviděl. Řeka byla širší než jakákoliv jiná, kterou kdy spatřil. Vždyť měla našír téměř půl míle, byla hluboká a její voda byla i v přímém slunečním svitu tmavě modrá až černá. Divoké útesy na horizontu vlnících se kopců se vypínaly nad vlnami a byly tak hustě zalesněné, že skaliska nebyla takřka vidět. Bylo horko k padnutí a blankytné nebe se jako palácová klenba rozprostíralo nad hlavami mužů na člunech. Greyovi připadalo, že má nad sebou nejširší a nejdalekosáhlejší nebe, co kdy viděl. Všude kolem to divoce bzučelo. Hmyz, ptáci a hučení vln společně vytvářeli dokonalou kompozici tónů. I Tom byl tou nádherou nadšen. Oči měl na stopkách, jako by nechtěl zmeškat ani sekundu.

„Hergot, není to snad rudoch?“ zašeptal a nahnul se ke Greyovi.

„Myslím, že to nemůže být jinak,“ odpověděl Grey. „Džentlmen“, o němž hovořili, byl až na skromnou bederní roušku nahý. Přes rameno nesl pruhovanou deku.

„Myslel jsem, že mají červenější kůži,“ vyřkl Tom nahlas, co si Grey v duchu myslel také. Indiánova pokožka byla sice o poznání snědší než ta Greyova, ale rozhodně nebyla rudá. Připomínala spíše barvu suchého dubového listí. I domorodce návštěvníci zaujali. Upřel pohled na Greye a zjevně od svého studia neplánoval upustit.

„To je vašimi vlasy, m'lorde,“ zašeptal Tom Greyovi do ucha. „Radil jsem vám, abyste si vzal paruku.“

„Nesmysl, Tome.“ V tu chvíli mu ale přešel prazvláštní mráz po zátylku. Byl až marnivě hrdý na své husté blondaté vlasy, a proto moderní paruku nenosil. Místo toho si vlasy svazoval do pevného uzlu a pro zvláštní příležitosti je pudroval. Toto ale nebyla ona příležitost. Na palubu se konečně poštěstilo donést čerstvou vodu,

a tak ráno Tom trval na tom, že Greyovy vlasy umyje. Sice už dávno uschly, ale mladý džentlmen je měl stále rozpuštěné.

Člun začal dnem dřít o oblázky na dně. Indián přistoupil blíže a chystal se mužům pomoci s výstupem na břeh. Najednou stál téměř u Greya a ten byl schopen cítit vůni jeho kůže. Tento vjem ho překvapil. Indiánova přirozená vůně nepřipomínala nic, co kdy předtím zažil. Byl cítit jako divé zvíře. Přemýšlel, zda tuk, kterým byl domorodec potřen, je medvědíím lojem. Jeho pach se mísil s cizokrajnými bylinami a potem.

Grey nebyl tak nenápadným pozorovatelem, jak se domníval. Indián zachytil jeho pohled a usmál se.

„Buďte opatrný, Angličane,“ řekl se znatelným francouzským přízvukem a prohrábl svými snědými prsty Greyovy světlé vlasy. „Vaše kštiny by se mezi trofejemi vyjímala.“

Všichni vojáci na člunu se při té větě rozesmáli srdečným smíchem, Indián se stále ještě s úsměvem na rtech otočil.

„Abenakiové pracující pro místní Francouze nejsou až tak vybíraví. Skalp je skalp. Je jedno jaký. Francouzi platí dobře za jakýkoliv a barva je nezajímá,“ kývl na granátníky, kteří se jako mávnutím kouzelného proutku smát přestali. „Pojďte se mnou.“

NA OSTROVĚ UŽ BYL menší tábor zřízený pěchotním oddílem pod velením kapitána Woodforda, jehož jméno nahánělo Greyovi hrůzu. Nakonec se ale ukázalo, že naštěstí neměl žádný vztah s rodinou lorda Enderbyho.

„Na této straně ostrova jsme v bezpečí,“ řekl Greyovi a nabídl mu po večeri placatku s brandy. „Ovšem indiáni útočí docela pravidelně. Minulý týden jsem ztratil čtyři muže. Tři byli zabiti a jednoho zajali.“

„Ale máte i vlastní průzkumníky, ne? Nejen ty domorodce...“ zeptal se Grey a ohnal se po moskytech, kteří se po setmění začali rojit. V táboře se v tu chvíli mezi louisbourgskými granátníky pohybovalo hned několik indiánů.

„Samozřejmě. A spolehlivé, tedy alespoň doufám,“ řekl Woodford a odpověděl tak i na Greyovu nevytčenou otázku. Smál se, i když už nemluvil v žertu. „Skutečně v to všichni doufáme.“

Poté, co spolu muži povečeřeli, si dali partičku karet a probrali nejnovější „drby“. Grey vyprávěl, co se děje doma, kapitán ho zpravitel, co ho čeká v Kanadě.

Generál Wolfe pobyl v Montmorency nedaleko Québecu opravdu jen krátký čas. Byl natolik zklamán tamější situací, že se rozhodl dát dohromady co nejvíce mužů a místo opustit. Seskupili se u citadely. Tato nedobytná pevnost se tyčila na ostrých útesech nad řekou. Měla skutečně výbornou strategickou polohu. Vojáci měli pod kontrolou oba říční břehy i širé pláně na západě.

„Wolfe to teď nebude mít lehké. Na cestě jsou jeho granátníci,“ předpovídal Woodford. „Jsou pro něj nanejvýš důležití. Vždyť spolu bojovali v Louisbourgu... Tady ho ale sežerou zaživa. Zkuste trochu tohoto na dlaně a tváře,“ zalovil ve své vojenské truhle, vyňal plechovku se silně aromatickou masťou a podal mu ji přes stůl.

„Medvědí lůj a máta,“ vysvětlil. „Používají to indiáni. Buď to, nebo se pomazávají bahnem.“

Grey si nabídl. Nebyla to stejná vůně, kterou před nedávnem cítil na kůži domorodého průzkumníka, ale byla velmi podobná. Z nějakého důvodu, ač odrazovala obtížný hmyz, mu aplikace masti nebyla příjemná.

Grey nedělal kolem své přítomnosti žádné tajnosti. Neměl tedy zábrany se otevřeně vyptat na Carrutherse.

„Nevíte, kde ho drží?“

Woodford se zamračil a nalil mu další sklenku brandy.

„Nikde ho nedrží. Byl podmíněčně propuštěn. Je ubytován v Gareonu, kde se nachází mimo jiné i Wolfeovo velitelství.“

„Ano?“ Grey byl překvapen. Muselo to tedy znamenat, že zločin, z něhož je obviněn, není natolik vážný. Jistě tedy nerozpoutal vzpouru. Pouze se mu pravděpodobně nepodařilo ji

potlačit. To je vskutku vzácný druh zločinu. „Nemáte o případu další informace?“

Woodford už se chystal něco říci, otevřel ústa, ale nakonec se jen zhluboka nadechl a napil se brandy. Z toho Grey odvodil, že pravděpodobně okolnosti případu nejsou až tak neznámé, možná o nich ví úplně každý. Je na něm však něco, co každého odrazuje se o něm rozpovídat. Nezbyvá mu než vyčkat. Více by se jistě mohl dozvědět od samotného Carrutherse.

Konverzace se poté přehoupla k obecným tématům. Po chvíli se Grey rozloučil a odešel spát. Granátníci měli plné ruce práce. Na kraji existujícího tábora vyrostlo malé „městečko“ z plátěných stanů a vzduchem se šířila vůně čerstvé masové pečeně a anglického čaje.

Tomovi se jistě také podařilo postavit stan. Grey si však nedával naspěch při jeho hledání. Užíval si noční procházky a chvilky o samotě, jež působily jako blahodárny lék na duši mladého vojáka, který několik uplynulých týdnů strávil na muži přeplněné lodi. Procházel okolo nově postavených stanů směrem k plápolajícímu ohni. Ti, co seděli kolem něj, ho jistě nemohli vidět. Připadal si příjemně neviditelný. Snad i byl. Jen kousek od něj se rozléhal hustý les. I přesto, že byla noc a již se setmělo, dokázal rozpoznat obrysy stromů a nízkých keřů.

Najednou spatřil zelenkavou jiskřičku. A pak další a další. Srdce mu poskočilo nadšením. Byly jich tucty. Všude okolo bylo plno světlušek. Malá světýlka, která se rozsvěcovala a zhasínala jako vzdálené svíčky. Už dříve je viděl. Jednou nebo dvakrát v Německu. Ale nikdy jich nebylo tolik. Bylo to kouzelné. Svítily téměř měsíčním svitem.

Nedokázal si zpětně vzpomenout, jak dlouho je pozoroval. Procházel se okolo tábora, ale jen sotva kdy se podíval, co se děje uvnitř. Greye těšil plný žaludek, byl příjemně unavený a zrovna neměl žádné povinnosti. Pod svým velením neměl žádné vojáky, nemusel psát žádné zprávy... Než dorazí do Gareonu, aby se setkal s Charliem Carruthersem, nemá co na práci.

Se spokojeným povzdechem nad tou idylkou vešel do stanu.

Snažil se usnout, ale sotva si lehl a začal podřimovat, probudily ho výkřiky. Sedl si. Tom, jenž už v té době spal, se okamžitě probral a začal hledat svoji pistoli.

Grey na nic nečekal. Chopil se dýky, kterou pověsil na stanový kolík předtím, než šel spát. Muži zmateně pobíhali všemi směry, zakopávali o stany, křičeli na sebe rozkazy, křičeli o pomoc. Na obloze se objevila záře a červeně prosvětovala nízko položené mraky.

„Zápalné lodě!“ ozvalo se. Grey zaplul nohama do bot a připojil se k okolnímu shonu.

Uprostřed širé temné řeky se tyčilo mohutné tělo *Harwoodu*. Pomalu se k ní přibližoval jeden, dva, dokonce tři čluny! Jedním byl raft, na němž byl navršen, polit petrolejem a zapálen odpad. Další byla malá loďka, jejíž stěžeň a plachta opět jako na výstrahu vzplály mocným plamenem. A pak ta třetí. Indiánská kánoe s kopkou hořící trávy a listí. Byly ještě příliš vzdálené, ale přibližovaly se.

Grey se podíval po lodi. Na palubě spatřil pohyb. Nedokázal rozpoznat muže, ale tušil, že se něco děje. Loď nebyla schopná zvednout kotvu a odplout. Naopak na hladinu spouštěla čluny. Námořníci se chtěli pokusit odklonit hořící loď.

Byl zcela vtažen do obrazu, jenž pozoroval, až přeslechl výkřiky přicházející z druhé poloviny tábora. Na nohou nebyli jen vojáci.

„Indiáni,“ řekl najednou muž stojící vedle Greye, když tu najednou vzduch prořízl ostrý jekot. „Indiáni!“

Za chvíli zazněl takový výkřik snad ze všech úst. Lidé zmateně pobíhali všemi směry. Vypukl chaos.

„Zastavit! Stát!“ Grey zachytil jednoho z mužů za paži a srazil ho k zemi. Zvýšil hlas, jako by se tím snažil zastavit celý ten shon. „Vy! Vy a vy – zastavte muže po vašem boku a pojdte se mnou!“ Muž, jehož udeřil, už pomalu vstával.

„Může to být past!“ zařval Grey. „Zůstaňte tady! Stůjte!“

„Stát! Stát!“ přidal se k ryku nízký džentlmen v noční košili. Své rozkazy však umocnil ještě tím, že ze země sebral spadlou větev a začal s její pomocí zastavovat ty, kteří se snažili prchnout z tábora.

Na řece se objevila další světla a pak další. Další zápalné lodě. Jako zářivé body se houpaly na zvlněné černé hladině. Kdyby je tak byli schopni zastavit nebo alespoň odklonit, *Harwood* by byl v bezpečí. Grey měl pocit, že povyk v táboře někdo rozpoutal ve snaze odlákat pozornost strážce od břehu. Někdo chtěl, aby na lodi zbyla jen posádka. Na loď hlídanou jen námořníky pak mohli Francouzi poslat své lodě naložené výbušninami nebo lodě s vlastní posádkou, která by všem Angličanům ukázala, zač je toho loket.

První ze zápalných lodí naštěstí nezpůsobila žádnou škodu. Zaplula ke vzdálenému břehu, kde uvízla na mělčině a shořela. Jaká to byla velkolepá a nádherná podívaná uprostřed temné noci. Onen nízký džentlmen s řízným hlasem – určitě to byl seržant, domníval se Grey – shromáždil několik mužů, kteří už stáli před Greyem v pozoru a salutovali.

„Máme si dojít pro muškety a vyrazit, pane?“

„Jděte,“ řekl Grey. „A pospěšte. Běžte s nimi, seržante... tedy jste seržant?“

„Seržant Aloysius Cutter, pane,“ odvětil muž s pokývnutím. „Je mi potěšením setkat se s důstojníkem, jenž nosí v hlavě zdravý rozum.“

„Děkuji, seržante. Vezměte si s sebou tolik mužů, kolik uznáte za vhodné. Se zbraněmi. Určitě si vezměte jednoho nebo dva muže s puškami, pokud je najdete.“

Greyovu pozornost opět upoutalo dění na řece. Dva čluny z *Harwoodu* se snažily odklonit jednu z hořících lodí. Námořníci do ní strkali vesly a Grey z dále slyšel šplouchání vody a křik mužů.

„M'lorde?“ ozval se za ním Tom.

Grey leknutím málem spolkl vlastní jazyk. Otočil se, snažil se přitom vypadat klidně, aby nevzbudil paniku i v mladém sluhovi. Než však našel správná slova, Tom už mu něco podával.

„Přinesl jsem vám rajtky, m'lorde,“ řekl Tom třesoucím se hlasem. „Myslel jsem, že byste je mohl potřebovat, jestli se bude bojovat.“

„To je od tebe ohleduplné, Tome,“ ujistil svého sluhu a snažil se přitom nerozesmát. Natahl si je, zastrkal si do nich košili a otázal se svého sluhy: „Nevíš, co se děje v táboře?“

Tom ztěžka polkl.

„Indiáni, pane,“ řekl. „Přiběhli s příšerným rykem mezi stany, jeden nebo dva zapálili. Viděl jsem, jak zabili jednoho muže a pak... pak ho skalpovali.“ Vypadal, že bude za chvíli zvracet. „Bylo to odporné.“

„Tomu věřím.“ Byla teplá noc, ale Grey cítil, že má najednou husí kůže. V okolí se přestaly ozývat strašlivé výkřiky. I když stále slyšel z tábora šum, už to bylo jiné. Nikdo nekřičel. Neozýval se zděšený jekot. Jen tu a tam prořízl ticho noci rozkaz důstojníků, seržantů a desátníků. Nařizovali mužům, aby nastoupili, spočítali se a pak nahlásili škody.

Tom, Bůh mu žehnej, přinesl Greyovi pistoli, vak s prachem, sako a punčochy. Lord Grey věděl, že se Tom bojí jít zpět po úzké stezce mezi hustým lesem a táborem, a tak mu jen nařídil, aby se držel zpátky. Seržant Cutter, jehož vojenský instinkt byl nezpochybnitelný, se už také začal chystat do bojové vřavy a předvedl muže, jež se mu podařilo sehnat.

„Všichni muži nastoupeni, pane,“ řekl a zasalutoval. „S kým mám tu čest, pane?“

„Jsem podplukovník Grey. Rozkažte svým mužům, aby hlídali loď, pane. Věnujte přitom zvláštní pozornost té tajemné posádce, jež se k nám blíží po proudu. Poté se vraťte a podejte mi zprávu.“

Cutter zasalutoval a s výkřikem „Pojďte, vy bando špinavců! Trochu života do toho umírání!“ odešel.

Tom přiškrceně vyjel, Grey se otočil na podpatku a už sahal po dýce, když těsně za sebou spatřil temný stín.

„Nezabíjejte mě, Angličane,“ řekl indián. Byl to tentýž, jenž je dříve přivedl do tábora. Ke Greyovu překvapení zněl ten rudoch pobaveně. „*Le capitaine* mě pro vás poslal.“

„Proč?“ odsekl Grey. Srdce mu stále bilo jako o závod. Nesnášel, když se nacházel v nevýhodě, a ještě nepříjemnější pro něj byla představa, že ho indián mohl už dávno zabít, protože o jeho přítomnosti neměl ani ponětí.

„Abenakiové zapálili váš stan. Domnívá se, že vás a vašeho sluhu zavlékli do lesa.“

Tom velmi hrubě zanađával a doslova zaplul mezi stromy. Grey ho ale na poslední chvíli chytl za paži.

„Zůstaň, Tome. To je v pořádku.“

„U všech čertů, to určitě,“ odvětil Tom rozčileně. Vztek jím cloumal, až zapomněl na své vychování. „Samozřejmě vám mohu sehnat nové oblečení, ale co ty ostatní věci? Co portrét vaší sestřenice a jejího malého, který poslala kapitánovi Stubbsovi? A co ten váš fajnový klobouk se zlatou krajkou?!“

Grey si vzpomněl. Jeho sestřenice Olivia ho přece pověřila, aby její portrét s novorozeným synem doručil jejímu manželovi kapitánovi Malcolm Stubbsovi. Sáhł si instinktivně na kapsu, kde nahmatal malý oválný předmět. Ulevilo se mu. Portrét měl v bezpečí v kapse.

„Vše je v pořádku, Tome. Mám ho. A ke klobouku... na to budeme mít dost času později, myslím. Jak se jmenujete, pane?“ obrátil se na indiána, protože už se mu přičilo ho označovat pouhým „vy“.

„Manoke,“ odvětil indián stále ještě s pobavením v hlase.

„Dobrá. Byl byste ochotný doprovodit mého sluhu do tábora?“ řekl, protože už v dáli viděl obrys malé postavy seržanta Cuttera. Tom ještě chvíli protestoval, protože společnost indiána mu nebyla po chuti. Nakonec se ale podvolil.

VŠECH PĚT ZÁPALNÝCH LODÍ se nakonec podařilo odklonit od *Harwoodu*. To, co se v dáli jevílo jako nepřátelský oddíl připravený převzít kontrolu nad anglickou lodí, zmizelo. Francouzi se pravděpodobně zalekli Greyovy pohotové reakce. Vždyť muži už stáli na břehu a vypalovali jednu salvu za druhou i přesto, že na takovou vzdálenost nemohli ani mířit, natož kohokoliv trefit. Pohled to však byl zlověstný.

Harwood byl v bezpečí, avšak hlídky byly nyní ostražitější. Grey se vrátil do tábora, aby probral nedávné události s Woodfordem. Zjistil, že si útok nepřítele vyžádal životy dvou vojáků. Zajatí a odvláčení do lesa byli tři. Angličanům se podařilo zabít tři indiány a jednoho zranit. Woodford chtěl zraněného vyslýchat, bohužel však zemřel. I tak ale Woodford pochyboval, že by od něho získal nějaké užitečné informace.

„Nikdy nic neřeknou,“ řekl a protíral si od kouře zarudlé oči. Byl celý schvácený. „Vždycky jen zavrou oči a zpívají ty svoje písničky o smrti. Je úplně jedno, co s nimi děláte, co na ně zkoušíte. Pořád jen zpívají.“

Když unaveně procházel mezi stany, aby našel útočiště, v němž přečká noc do rozbřesku, zdálo se Greyovi, že ty zpěvy slyší. Připadalo mu, že se nesou ve větru nad stromy i nad hlavami všech. Chvilí se zaposlouchal. Slyšel je a pak najednou bylo ticho. Jako by ty hlasy nabíraly síly, aby mohly zase znovu spustit. Usínal a v dáli stále slyšel ty písně.

Co asi říkají? Přemýšlel. Je jim snad jedno, že ti, kdo jim naslouchají, neznají ani jediné slůvko? Možná Manoke – ano, tak se jmenoval – něčemu rozumí.

Tom našel Greyovi malý stan na konci řady. Možná kvůli tomu vyhnal nějakého nižšího důstojníka. Grey to ale nehodlal rozebírat. Byl velký maximálně na jednu matraci a bednu, jež posloužila jako noční stolek, na nějž si mohl postavit svíčku. Bylo to ale příjemné útočiště. Když šel po úzké stezce do tábora, začalo zlehka mrholit.

Ted, když pomalu usínal, slyšel, jak dešťové kapky bubnují do stanového plátna. Vlhké plátno a mokrá půda se mísily v příjemnou vůni, kterou lze zažít jen při spaní ve stanu. Pokud indiáni ještě zpívali, on už je neslyšel. Déšť zpěv přehlušil.

Grey se ještě v polospánku přetočil. Seno, jímž byla matrace naplněná, příjemně zapraskalo.

NAJEDNOU HO NĚCO PROBUDILO. Otevřel oči a tváří v tvář spatřil indiána. Instinktivně sahal po zbrani, na druhé straně se však setkal jen s tichým chichotem. Mohl sice očekávat, že mu nepřítel protne dýkou hrdlo, ale byl to Manoke a nejspíš věděl, že Angličan vytržený uprostřed noci ze spánku není schopný příliš efektivního odporu.

„Co se děje?“ zamumlal a protíral si oči. *Proč u všech rohatých leží v mé posteli?*

Odpověď přišla okamžitě. Indián mu dlaní podložil hlavu a políbil ho. Jeho jazyk se jako kluzký had přeplazil přes Greyův horní ret, zaplul do úst a v tu ránu byl zase pryč.

Přetočil se na záda, zamžoural. Sen. Byl to jen sen. A pořád přišlo, tentokrát mnohem silněji. Ztěžka oddychoval. Ucítil medvědí lůj a mátu, na vlastní kůži přirozeně. Bylo ale více vidět. Už musel být den. Uslyšel bubnování bubeníka, jenž procházel uličkami mezi stany. Rachot paličky se mísil s bubnováním deště a hlasitými rozkazy desátníků a seržantů. Vše bylo ale ještě v mlze. Připadalo mu přitom, že nespál ještě ani půl hodiny.

„Ježíši Kriste,“ zamrmal, otočil se, přes hlavu si přetáhl sako a znovu usnul.

POSÁDKA HARWOODU BYLA NA STRÁŽI a vyhlížela případné francouzské nájezdníky. Během noci proběhlo ještě několik poplachů. V jednom případě se jednalo skutečně o nájezd indiánů. Dopadl však šťastněji než první. Angličané zabili tři nepřátele,

přičemž ve svých řadách zaznamenali pouze jednoho lehce zraněného kucháře. Hráli o čas. Čekali na oblačnou noc, aby se proplížili kolem pevnosti. I přes detailní plánování to však nedokázali provést nepozorovaně. Nepřítel je spatřil a začal po nich pálit z děl. Naštěstí nedošlo u Angličanů k žádným ztrátám. Konečně dorazili až do Gareonu, do velitelství, jemuž velel generál Wolfe.

Přístavní městečko Gareon takřka zmizelo v obležení vojáků. Všude se rozprostíraly stanové tábory. Od břehu řeky dál, kam až oko dohlédlo – všude byla armáda. Francouzští obyvatelé, kteří se politicky nevymezovali, například obchodníci, se s anglickými „okupanty“ smířili a snažili se ze situace vytěžít co nejvíce.

Sám generál nebyl přítomen, jak se Grey později dozvěděl. Bojoval ve vnitrozemí a měl se vrátit do měsíce. Lord Grey se nacházel v nezáviděníhodné situaci. Jako podplukovník bez příslušnosti k jakémukoliv v daném místě působícímu pluku byl nepříjemným břemenem, jehož se každý chtěl co nejdříve zbavit. Poskytli mu ubytování a se vši slušností ho vypoklonkovali pryč. Protože neměl sám jiné povinnosti, jež by požívaly vyšší priority, rozhodl se vydat za svými vlastními zájmy a zjistit něco více o osudu kapitána Carrutherse.

Nebylo těžké ho najít. *Patron* první taverny, kterou Grey navštívil, ho nasměroval tam, kde *le capitaine* přebýval, do podnájmu v domě vdovy Lambertové poblíž kostela. Grey chvíli přemýšlel, zda by mu takovou informaci poskytl každý hospodský v okolí. Byl kapitán natolik vyhlášeným pijanem? Grey si pamatoval, že když Charlieho znával, rád se napil. Pravděpodobně to tak pořád bude, soudě dle boдрého tónu, který *patron* nasadil, když bylo zmíněno Carruthersovo jméno. Grey ho však za daných okolností nechtěl soudit.

Vdova Lambertová byla mladá, poměrně atraktivní mladá dáma s kaštanovými vlasy. Anglického důstojníka ve svých dveřích si prohlížela značně podezřívavě. Když se ale nenechal odradit a neustále opakoval, že chce vidět kapitána Carrutherse, jenž je jeho starým přítelem, uklidnila se.

„Bon,“ řekla a otevřela dveře. „Přátele teď potřebuje ze všeho nejvíce.“

Vyšel dvě poschodí po úzkém schodišti, než se dostal do Carruthersovy podkrovní světnice. Když stoupal, cítil, jak se vzduch čím dál tím více otepluje. V tuto denní dobu to bylo příjemné, ale co třeba v poledne? Zaklepal. Lekl se, až mu srdce poskočilo, když odpověděl známý Carruthersův hlas a pozval ho dál.

Carruthers seděl za rozviklaným stolem jen v košili a rajtkách. Něco psal. Na jedné straně měl postavenou tykev, jež mu sloužila jako kalamář. Na druhé měl džbánec s pivem. Vzhlédl ke Greyovi. Chvilí vypadal nepřítomně, poté se ale jeho rysy proměnily nadšením. Vstal.

„Johne!“

Než mu Grey podal ruku, Carruthers ho už svíral v srdečném objetí. Greyovým tělem otrásla vzpomínka. To ta vůně Carruthersových vlasů nebo snad ten pocit přítelova neoholeného strniště na tváři. Všechny tyto vjemy se najednou vrátily, i když několik věcí bylo jinak. Grey poznal, že jeho známý znatelně pohubl. Oblečení na něm viselo a byl, jemně řečeno, samá kost.

„Nevěřil jsem, že dorazíš,“ opakoval stále Carruthers. Asi čtyřikrát. Smál se a hřbetem dlaně si otíral vlhké oči.

„Inu, můžeš poděkovat jednomu elektrickému úhoři. Ten mě sem dostal,“ řekl Grey a usmíval se.

„Čemu?“ Carruthers zůstal chvíli nevěřicně stát.

„To je dlouhá historie. Řeknu ti to později. Teď mi ale prosím pověz, cos k čertu vyváděl, Charlie?“

„Dobře, tedy. To je taky docela dlouhá historie. Dej mi minutku. Pošlu Martine pro další pivo.“ Ukázal Greyovi na jedinou stoličku v místnosti a vyzval ho, aby si sedl. Než stihl Grey protestovat, už vyšel z místnosti. Grey nevěřil stabilitě stoličky, ale navzdory očekáváním ho udržela. Krom stoličky a rozviklaného stolu byl pokoj velmi skromně zařízený. Úzká postel, nočník, starý lavor na mytí

a džbán. Vše bylo velmi čisté, něco ale zvláště vonělo ve vzduchu. Byla to sladká a takříkajíc lepkavá vůně. Grey stopoval ten pach, až došel k láhvi s korkovým špuntem stojící za lavorem.

Nemusel si ani čichat k obsahu, aby poznal, že je to laudanum. Carruthersova tvář mu sama již řekla víc než dost. Pročetl si listiny, které jeho přítel sepisoval, než přišel. Byly to poznámky. Carruthersova příprava na soudní řízení. Na papíře, jenž ležel úplně nahoře, Carruthers popisoval tažení, které měl na povel dle rozkazu majora Geralda Siverlyho.

„Dle rozkazů jsme pochodovali k vesnici jménem Beaulieu, kterou jsme následně vydrancovali. Domy jsme zapálili, vyhnali jsme dobytek. Někteří obyvatelé vesnice se nám postavili na odpor. Vyzbrojeni byli jen kosami a podobnými nástroji. Dva z nich byli zastřeleni, ostatní uprchli. Vrátili jsme se se dvěma vozy naplněnými moukou, sýry a drobnými potřebami do domácnosti, třemi kravami a dvěma zdravými mulami.“

Dál se Grey ve čtení nedostal. Dveře se opět otevřely. Carruthers vešel, posadil se na postel a pokývl rezignovaně k papírům, jež Grey držel.

„Říkal jsem si, že bude nejlepší, když si všechno sepíšu. Třeba pro případ, že bych se soudu nedočkal ve zdraví.“ Mluvil až překvapivě stroze, věcně. Když spatřil údiv na Greyově tváři, slabě se usmál. „Nedělej si starosti, John. Vždycky jsem věděl, že se stáří nedožiju. Tohle,“ řekl a zvedl pravou ruku, „tohle není zdaleka všechno.“ Levou rukou si poklepal na hrudník.

„Nejeden doktor mi už řekl, že mám nějakou vážnou srdeční chorobu. Ani nevím, třeba mám i srdce dvě,“ usmál se. Byl to znovu ten okouzlující široký úsměv, který si Grey tak dobře pamatoval. „A třeba mám jen půlku jednoho, kdo ví. Dřív jsem jen sem tam omdlíval, ale horší se to. Někdy mi připadá, jako by na chvíli přestalo

tlouct a jen tak existovalo někde uvnitř. V takové chvíli se kolem mě začne rozprostírat temnota a já ztrácím dech. Vždy, když se to stalo, zase bít začalo. Ale jednou to bude jinak.“

Grey nespouštěl zrak z Charlieho ruky. Malá trpasličí dlaň se krčila ve své větší sestře. Vypadalo to, jako by měl Charlie v ruce nějakou prapodivnou květinu. Jak se Grey díval, zpozoroval, že se najednou obě dlaně otevřely a prsty se vlnily ve zvláštním harmonickém souznění.

„Dobře,“ řekl zcela v klidu. „Pověz mi, co se stalo.“

Selhání v potlačení vzpoury bylo vskutku raritním obviněním. Jako zločin ho bylo těžké dokázat, pokud se však nevynořily další skutečnosti, což byl nepochybně tento případ.

„Znáš Siverlyho, ne?“ zeptal se Carruthers a dal si papíry do klína.

„Vůbec ne. Ale co jsem stačil pochytit, je to asi pěkný bastard,“ řekl Grey a ukázal na Carruthersův rukopis. „Zatím jsem ale nezjistil proč.“

„Úplatky... To, co jsi četl, neměl na svědomí Siverly. Jednal na příkaz generála Wolfeho. Nevím, jestli měl v úmyslu odříznout pevnost od zásobování a nechat posádku vyhladovět, nebo zda tlačil na Montcalma, aby vyslal jednotky na venkov, kde budou pro Wolfeho snadným terčem. Ani jednu z možností nelze vyloučit. Každopádně to nic nemění na tom, že úmyslně terorizuje osadníky na obou březích řeky. Vše se dělo na generálův příkaz.“ Jeho výraz v tváři se proměnil. Podíval se na Greye: „Pamatuješ na Skotsko, Johně?“

„Sám moc dobře víš, že ano.“ Nikdo, kdo na Skotské vysočině tenkrát byl, na to nemohl zapomenout. Viděli až příliš skotských vesníčků, jež měly stejný osud jako Beaulieu.

Carruthers se zhluboka nadechl.

„No, kamenem úrazu bylo, že se Siverly rozhodl plnit tamní města a kořist si nechat s tím, že se vše prodá a pak přerozdělí mezi vojáky.“

„Cože?“ To, co se Grey právě dozvěděl, odporovalo všem armádním zvyklostem. „Kdo si myslí, že je? Admirál?“ U námořnictva naopak nebylo neobvyklé, že se válečná kořist přerozdělovala posádce lodi. Ale námořnictvo bylo námořnictvo. Jeho statut byl zcela odlišný. Posádka lodi byla samostatnou jednotkou, nejednala jako součást armády. O válečné kořisti mohl případně rozhodovat námořní soud.

Carruthers se otázce zasmál.

„Jeho bratr je komodor. Možná odtud pochytil ten skvělý nápad. Ať tak či onak,“ dodal střízlivě, „nikdy kořist nerozdělil. Co horšího. Přestal vojákům vyplácet mzdu. Sliboval, že zaplatí později, a jindy, už za zcela nicotný prohrěšek, mzdu odebíral. Tvrdil, že peníze nedorazily, a to přitom několik vojáků na vlastní oči vidělo truhlu s penězi vyloženou. Byly to krušné časy. Vojáci však dostávali alespoň oblečení a stravu. Pak ale zašel až příliš daleko.“

Siverly začal zanedlouho krást i proviant. Schovával si ho a prodával mimo armádu.

„Měl jsem jisté podezření,“ vysvětloval Carruthers, „ale chyběl mi důkaz. Začal jsem ho sledovat, ale zjistil to, a tak chvíli sekal dobrotu. Těm puškám ale neodolal.“

Jednou dorazila dodávka tuctu nových pušek, které v mnohém předčily běžné muškety Brown Bess, jež vojáci fasovali. Ty pušky však byly poměrně vzácné.

„Myslím, že jsme je tenkrát dostali díky nějaké úřední chybě. Neměli jsme ve svých řadách žádné střelce z pušek a de facto jsme je ani nepotřebovali. Možná proto si Siverly myslel, že nikomu nebudou chybět.“

To byl ale omyl. Dva vojáci bednu s dodávkou pušek vyložili a ze zvědavosti ji otevřeli. Obsah přirozeně vyvolal v mladících vzrušení. Nedokázali držet jazyk za zuby a o nových puškách se rozpovídali mezi ostatními. Nadšení z takové zásilky ale brzy vystřídalo rozladění a vztek. Místo nových pušek vojáci vyfasovali notně opotřebované staré muškety.

„Z taverny v Levi se nám podařilo zkonfiskovat celý sud rumu,“ vyprávěl Carruthers dál s povzdechem. „Pili celou noc, a to byl leden. Tím chci říct, že to bylo notně dlouho, protože noci v zimě jsou zde dlouhé. Zpili se až do stavu, kdy se rozhodli jít pušky hledat. Nakonec se jim to podařilo a našli je. U Siverlyho pod podlahou.“

„A kde byl tou dobou Siverly?“

„U sebe na ubikaci. Měl taky dost, obávám se.“ Carruthersovi začal lehce pošukávat koutek úst. „Podařilo se mu ale utéct oknem a prchnout sněhem k další vojenské posádce. Bylo to asi dvacet mil daleko. Omrzly mu při tom nohy a přišel o pár prstů, ale přežil.“

„Škoda.“

„Jo, to byla,“ řekl Carruthers, kterého ještě neopustil nepříjemný tik.

„Co se stalo se vzbouřenci?“

„Většina z nich dezertovala. Dva brzo chytili a pověsili. Tři dopadli později a teď jsou ve vězení...“

„A ty...“

„A já,“ Carruthers smutně pokýval hlavou. „Já byl Siverlyho pobočník. Nevěděl jsem o plánované vzpouře. Jeden z mužů mi uštědřil pár dobře mířených ran, když mířili na Siverlyho ubikaci. Podařilo se mi je ale dostihnout, než byli s dílem hotoví.“

„Nemohl jsi tomu ale za těch okolností zabránit, ne?“

„Ani jsem to nezkoušel,“ přiznal Carruthers.

„Chápu,“ řekl Grey.

„Skutečně?“ usmál se Carruthers svým typickým širokým úsměvem.

„Jistě. Vsadím se, že je Siverly pořád v armádě a nejlépe stále ve velení, že? Samozřejmě. Oba víme, že kdyby vyšly na povrch všechny skutečnosti, bylo by obvinění proti tobě staženo takřka okamžitě. To ty jsi trval na válečném soudu, nemám pravdu? Chceš, aby se o tom, co víš, dozvěděli všichni.“ Vzhledem ke Carruthersově zdravotnímu stavu se muž nebál ani doživotního vězení. Předpokládal, že by dlouho netrpkěl.

Carruthers věnoval příteli ještě jeden upřímný úsměv. „Věděl jsem, že budeš ten pravý.“

„Jsem skutečně polichocen,“ řekl Grey suše. „Proč sis ale vzpomněl zrovna na mě?“

Carruthers seděl na posteli, odložil papíry vedle sebe a zhoupl se dozadu. Rukama si přitom objímal skrčenou nohu.

„Ptáš se, proč ty, Johnne?“ Úsměv se mu na chvíli rozplynul a Carruthers pohlédl šedýma očima na svého přítele. „Ty víš, co jsme zač. Naše práce je synonymem chaosu, smrti, zkázy. Ale taky víš, proč to děláme.“

„Ano? Možná bys mohl být od té dobroty a říct mi to. Vždycky jsem nad tím přemýšlel a tápal.“

V Charlieho očích se zajiskřilo pobavením. Mluvil ale vážně.

„Někdo musí udržet pořádek, Johnne. Vojáci bojují z nejružnějších důvodů a většina z nich není nijak ušlechtilá. Ale ty a tvůj bratr...“ Na chvíli se zastavil a potřásl hlavou. Grey si všiml, že už má několik šedých vlasů. Věděl přitom, že není o moc starší než on sám.

„Celý svět je jen chaos, smrt a zkáza. Ale lidi jako ty, ti jsou jiní. Pokud na světě existuje něco jako pořádek a mír, pak je to díky tobě, Johnne, a té hrstce odvážlivců, kteří jsou jako ty.“

Grey cítil, že by měl něco říct, ale netušil, co by to mohlo být. Carruthers vstal, přešel ke Greyovi a položil mu levou ruku na rameno, druhou na tvář.

„Co říká Bible?“ řekl tiše Carruthers. „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Já hladovím, Johnne,“ zašeptal, „a ty žízníš. Ty mě nezradíš.“ Charlieho prsty bloudily po Greyově kůži. Byla to prosba? Projev něžnosti?

Dle armádních zvyklostí předsedá vojenskému soudu vyšší důstojník a poté rada důstojníků, o jejichž počtu on rozhodne. Obvykle bývají čtyři, ale může jich být i více. Méně než tři jich však nebývá. Obviněný má právo předvolat svědka, jehož

výpověď podpoří jeho obhajobu. Rada může svědkovi a dalším osobám, jež považuje za schopné k věci promluvit, klást otázky dle vlastního uvážení. Na základě zjištěných poznatků poté rozhodne o vině a trestu.

TATO VÁGNÍ DEFINICE neposkytovala mnoho informací o tom, jak soudní řízení před vojenským soudem probíhá, bylo to ale to jediné, co Hal před Johnovým odjezdem zjistil a čím svého bratra pro cestu za oceán vybavil. Legislativa takové procesy neupravovala, běžné zákony pro armádu neplatily. Dá se říci, že armáda tvořila svůj vlastní normativní systém.

Z toho Grey dovozoval, že má jako Carruthersův předvolaný svědek široké pole působnosti a snad i šanci v přítelově žádosti uspět. Předpokládal však, že nejvíce ze všeho bude záležet na osobnostech důstojníků zasedajících v radě. Jeho aktuální misí bude zjistit, kdo tito muži jsou. A to co nejdříve.

V mezičase na něj ale bude čekat ještě jedna povinnost.

„Tome,“ řekl, zatímco se probíral věcmi ve své truhle. „Víš, kde je ubytovaný kapitán Stubbs?“

„Ano, m'lorde. A pokud mi slíbíte, že si tam nezničíte další košili, tak vám to i řeknu,“ odvětil Greyův sluha až s příliš kritickým tónem ve hlase. „Co tam hledáte?“

„Musím doručit portrét své sestřenice a jejího dítěte.“ Grey odstoupil od truhly a udělal místo Tomovi, jenž do ní chtěl uložit krásně složené čisté košile. Sama truhla byla značně ohořelá, i přesto se ale Greyově sluhovi ulevilo, když zjistil, že byla při požáru zachráněna, a to včetně obsahu, kompletního šatníku jeho pána.

„Tady, m'lorde,“ Tom vyňal z kapsy balíček a podal ho Greyovi. „Vyřídte kapitánu Stubbsovi mé pozdravy. Myslím, že bude z portrétu nadšen. Ten malý je mu moc podobný, nemyslíte?“

I přesto, že mu dal Tom instrukce ohledně cesty ke Stubbsově ubikaci, měl Grey značné potíže ji najít. Adresa odkazovala na

chudinskou čtvrť města, konkrétně na špinavou ulici, jež končila až těsně u řeky. Grey byl více než překvapen. Malcolm Stubbs byl poměrně společenský muž a navíc důstojník. Proč se neubytoval v hostinci nebo pěkném penzionu poblíž svých mužů?

Celou cestu na Stubbsovu adresu měl Grey prazvláštní nepříjemný pocit, jenž se umocňoval, čím blíže byl svému cíli. Míjel polorozbořené chatrče, hloučky špinavých dětí, které při pohledu na cizince zanechaly svých her a vydaly se jej následovat. Grey neměl jinou možnost, musel se jich zeptat na cestu. Děti na něj zíraly s otevřenými ústy, jako by nechápaly, o čem mluví. Ptal se na Stubbsa a ukazoval přitom na svoji uniformu, aby měly děti představu, koho hledá, ale odpovědi se mu nedostalo.

Musel projít celou tu uličku hrůzy. Na boty se mu mezitím nabalilo bahno, hnůj a listí spadané z velkých stromů, které pokrývalo celou cestu, kam jen oko dohlédlo. Nakonec ale objevil někoho, kdo mu pomohl. Byl to starý indián. Seděl na kameni na břehu řeky. Byl zabalený do britské armádní deky a rybařil. Mluvil prazvláštní směsicí tří nebo čtyř různých jazyků. Jen dvěma z nich přitom Grey rozuměl. Co mu indián říkal, však pochopil.

„*Un, deux, trois*, zpět,“ řekl mu stařec a prstem ukázal směrem do strany. Pokračoval ve své mateřštině. Greyovi došlo, že popisuje ženu, pravděpodobně majitelku domu, v němž Stubbs přebýval. Poté zmínil „*le bon capitaine*“ a Grey tušil, že oba zatím mluví o stejném člověku. Poděkoval muži ve francouzštině i angličtině, poté vyšel směrem ke třetímu domu v ulici. Stále však musel kličkovat mezi kalužemi močůvky. Byla to skutečně hrozná čtvrť.

Na klepání mu nikdo neodpověděl. Obešel dům – stále ho pronásledoval hlouček neodbytných dětí – a objevil malou chatrč. Z komína se kouřilo.

Byl krásný den a obloha byla téměř safírová. Vzduch prosytilo léto. Dveře chatrče byly pootevřené, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch. Grey je však neotevřel. Místo toho vyňal z pochvy dýku

a rukojetí zaklepal. Děti jen vzdechly nadšením nad tou zbraní. Potlačil nutkání se otočit a nadšenému obecenstvu se uklonit.

Ač neslyšel žádné kroky, dveře se náhle otevřely. Uvnitř stála mladá indiánka s nadšeným očekáváním ve tváři.

Mrkl na ni, ale v tu chvíli ženino nadšení vyprchalo. Jednou rukou se chytla dveřních futek, druhou se udeřila do hrudi.

„*Batins!*?“ zalapala po dechu vydešeně. „*Qu'est-ce qui s'est passé?*“

„*Rien,*“ odpověděl taktéž překvapeně. „*Ne vous inquiétez pas, madame. Est-ce que Capitaine Stubbs habite ici?*“ *Nemusíte se znepokojovat, madame. Bydlí tady kapitán Stubbs?*

Její už tak vytřeštěné oči se protočily a žena zavrávala. Stačil ji ještě zachytit za rameno. Jen tak tak zabránil, aby se mu skácela k nohám. Jeden z darebů, kteří ho pronásledovali, otevřel dveře. Grey podepřel indiánku a dovedl ji do domu.

Ostatní děti považovaly toto gesto za pozvánku, následovaly ho a seskupily se za ním. Grey uložil ženu na lůžko a poslouchal za sebou soucitné mumlání. Těsně za ním se protlačila malá dívenka. Přišla až k ženě a na něco se jí šeptem zeptala. Když se jí nedostalo žádné odpovědi, otočila se a vyběhla jako šílená ze dveří.

Grey nevěděl, co má dělat. Mladá indiánka byla sice bledá, ale dýchala. Oční víčka se jí chvěla.

„*Voulez-vous un petit eau?*“ zeptal se a poohlížel se, zda by někde našel vodu, kterou by ženě nalil. Spatřil kbelík s vodou, jeho pozornost však ve stejnou chvíli upoutalo něco zcela jiného. Indiánské nosítko pro nošení dítěte na zádech. Nebylo to však jen nosítko. Bylo do něj uvázáno dítě, které na Greye mrkalo velkýma zvědavýma očima.

Oči miminka byly velké a tmavé, stejné jako měla jeho matka, kůži však mělo o odstín světlejší než ona. Vlasy dítěte byly silné a černé. Nebyly však rovné, jak bylo u indiánů obvyklé. Až nápadně připomínaly divoké kudrlinky Malcolma Stubbse, jež schovával pod parukou.

„Co se stalo s *le capitaine*?“ otázal se za ním kdosi, kdo požadoval nekompromisně odpověď. Otočil se na podpatku a spatřil za sebou rozložitou ženu. Smekl.

„Nic, madam,“ ujistil ji. *Alespoň zatím*. „Jen jsem hledal kapitána Stubbsa, abych mu předal zprávu.“

„Ach tak.“ Žena byla Francouzka, nejspíše matka nebo teta mladší ženy. Po Greyově ujištění se trochu uklidnila. „Dobrá tedy. *D'un urgence*, urgentní zprávu?“ Podívala se na něj. Stubbs asi nemíval příliš návštěv z řad britských důstojníků. Oficiálně byl nejspíše ubytován jinde. Není divu, že si ženy myslely, že je mrtvý nebo zraněný. *Zatím ne*, dodal pro sebe.

„Ne,“ řekl a portrét sestřenice ho v kapse tížil více než obvykle. „Je důležitá, ne však urgentní.“ Odešel. Děti už za ním naštěstí neběžely.

OBYČEJNĚ NEBYLO NIJAK SLOŽITÉ vystopovat konkrétního vojáka. Malcolm Stubbs ale pravděpodobně zmizel z povrchu zemského. Jinak si nebylo možné následující události vysvětlit. Během příštího týdne Grey navštívil velitelství, prohledal vojenské tábory, vesnici, ale po manželovi jeho sestřenice nebylo ani vidu, ani slechu. Ještě divnější bylo, že krom něj kapitána nikdo nepostrádal. Muže ze Stubbsovy rotý kapitánovo zmizení nepřekvapilo a jeho nadřízený důstojník zmizel taktéž. Údajně prováděl inspekci někde výše proti proudu řeky. Grey byl frustrovaný. Rozporuplné pocity ho přivedly k řece, kde se o všem lépe přemýšlelo.

Existovala jen dvě logická vysvětlení, vlastně tři. Jednak je možné, že se Stubbs dozvěděl o Greyově příjezdu, předpokládal, že brzy zjistí, co nakonec skutečně zjistil, zpanikařil a dezertoval. Druhá možnost byla prostší. Je možné, že se přimotal do potyčky v hospodě nebo v nějaké temnější postranní uličce, byl zabit a teď už leží někde v kupce spadaného listí. A konečně je také možné, že ho někdo někam poslal. Pravděpodobně v utajení.

Grey pochyboval o první možnosti. Stubbs zřídka kdy podléhal panice. Kdyby se dozvěděl o Greyově příjezdu, pravděpodobně by ho ze všeho nejdřív co nejrychleji vyhledal a zajistil, aby se Grey vesnici vyhybal velkým obloukem, a nezjistil tak, co zjistil.

Zavrhl i druhou možnost. Kdyby byl Stubbs zavražděn, ať už úmyslně, či dílem nehody, jistě by to vzbudilo povyk. Armáda měla povětšinou přehled, kde se který voják nachází, a pokud nebyl, kde měl být, byl oheň na střeše. Totéž platilo v případě dezerce.

Tedy dobrá. Pokud byl Stubbs pryč a nikdo po něm nepátral, muselo to znamenat, že byl z pověření někoho nadřízeného poslán jinam. Protože nikdo neměl ponětí kam, dá se předpokládat, že byla jeho mise tajná. A pokud vezmeme v potaz, že generál Wolfe byl až posedlý myšlenkou dobýt pevnost, je možné, že byl poslán po proudu řeky, aby hledal způsob, jak napadnout Québec. Grey si povzdechl úlevou. Tato dedukce ho uspokojila, neboť soudil, že se Stubbs jednoho dne vrátí. Ano, může být zajat Francouzi, skalpován nebo unesen divokými indiány či snad rozsápán medvědem, ale o jeho existenci se dříve či později objeví zpráva. Nezbyvalo než čekat.

Opřel se o strom a pozoroval dvě rybářské kánoe plující pomalu po proudu. Obloha byla zatažená, na pokožku mu dopadaly jen zbytky paprsků, jež se prodraly těžkými mračky. Byla to příjemná změna v porovnání s ranním horkem. Oblačné nebe přálo rybářům. To mu alespoň kdysi říkal otec, který lovil s oblibou ryby i zvěř. Přemýšlel proč. Mohlo snad slunce ryby oslňovat, a proto se při jasné obloze schovávaly do hloubky? Kdo ví.

To ho přivedlo zpět ke vzpomínce na elektrického úhoře, o němž mu Suddfield vyprávěl, že žije v bahnitých vodách Amazonky. Ta stvůra měla až příliš malá očička na to, aby něco viděla, a přesto její majitel tvrdil, že je schopna lovit, a dokonce k ochromení kořisti využívat elektrický výboj.

Nelze říci, co ho tenkrát přimělo zdvihnout hlavu, nicméně když to udělal, uviděl těsně před sebou jednu z těch dvou kánoí. Indián sedící v ní se na něj usmál.

„Angličane!“ zavolal. „Chcete se mnou rybařit?“

Greyem proběhl znenadání malý elektrický výboj, až se celý napřímil. Manokeho oči ho stále upřeně sledovaly a on si vybavil dotek jeho rtů na svých, jeho jazyk i vůni. Srdce mu bilo jako o závod. Zdržovat se ve společnosti indiána, jehož ani nezná? Může to být past. Klidně by mohl skončit skalpovaný, nebo ještě hůře. Električtí úhoři ale nebyli jediní, kdo používali šestý smysl.

„Ano!“ odpověděl. „Sejdeme se v přístavišti!“

O DVA TÝDNY POZDĚJI vystoupil z Manokeho kánoe na břeh. Byl opálený, veselý a stále měl vlasy, na něž byl právem pyšný, na hlavě. Tom Byrd bude bez sebe, říkal si Grey. Sice se zmínil, kam se chystá, ale už neřekl více o svém návratu. Chudák Tom si určitě myslel, že jeho pána zajali, odvedli do otroctví, skalpovali a vlasy prodali Francouzům.

Ve skutečnosti byla pravda zcela jinde. Pluli pomalu po proudu řeky. Když měli chuť, tak se zastavili a chvíli rybařili, tábořili na malých písčných ostrůvcích, kde si nad ohněm opékali své úlovky a společně večeřeli mezi duby a olšemi. Míjeli další lodě, nejen indiánské kánoe, ale i francouzské čluny, a dokonce i dva anglické bitevníky plující proti proudu. Námořníci na ně volali, ale jejich jazyk byl v tu chvíli pro Greye tak cizí, jako jazyk domorodého kmene.

První den plavby, když se uprostřed vlhého letního večera začalo smrákat, si Manoke po večeři otřel prsty, stoupl si, rozvázal si bederní roušku a nechal ji spadnout. Pak už jen čekal, až se Grey osvobodí ze své košile a rajtek.

Před večeří se byli koupat. Indiánova kůže už tedy nebyla promaštěná medvědíím lojem, přesto stále voněla jako kůže divokého zvířete. Voněla tak celá jeho rasa, nebo to bylo tím, čím se muž živil?

„Jak chutnám?“ zeptal se Grey ze zvědavosti.

Manoke byl zcela vtažen do toho, co právě dělal, a tak utrousil pouze pár slov, z nichž jedno, alespoň dle toho, co si Grey myslel, bylo určité „čurák“ nebo přinejmenším nějaký jiný výraz indiánovy nelibosti, a tak Grey od podobných otázek raději upustil. Navíc, *i kdyby chutnal* jako hovězí a suchary nebo yorkshirský pudink, poznal by to muž vůbec? Určitě ne, řekl si Grey, a tak si užil zbytek večera bez zbytečné konverzace.

Podrbal se na zádech. Dřely ho rajtky, svědily ho štípance komárů a navíc se loupal po spálení od ostrého slunce. Zkusil se obléci po vzoru domorodců a uvědomil si, kolik výhod takové ošacení má. Jednoho odpoledne ale ležel až příliš dlouho na slunci, což vedlo k tomu, že si spálil zadek doruda. Raději se tedy vrátil opět k rajtkám. Nechtěl už slyšet další narážky na svoji sněhově bílou anglickou prdel.

Vzpomínal na ty bezstarostné dny a cítil se skvěle. Procházel městem a ani si nevšiml, že se v něm pohybuje mnohem více vojáků než před jeho zmizením na řeku. Bubnování bylo slyšet tu i onde, svolávalo muže, aby opustili své ubikace. Začínal typický den v armádě. Instinktivně šel do rytmu bubnování. Sám pro sebe pochodoval. Najednou byl zase zpět. Zpět v armádě. Chytila ho a pohltila jako kdysi, vytrhla z jeho prosluněné opálené blaženosti.

Takřka nedobrovolně pohlédl nad sebe a spatřil vlajky vlající nad hostincem, jenž se stal provizorním velitelstvím. Wolfe se vrátil.

GREY SE OPĚT SHLEDAL SE VŠÍM, CO OPUSTIL. Ujistil Toma, že se má dobře, že mu nic neschází, že má vlasy stále na hlavě. Může si je rozpustit, neparfémovat a opět sčesat do úhledného culíku. Své opálené tělo oblékl do uniformy a vydal se představit generálovi, jak vyžadovala etiketa. Jamese Wolfoho znal jen od pohledu. Byli asi stejného věku, oba bojovali u Cullodenu a byli nižšími důstojníky při tažení na Vysočině. Osobně se s ním ale neznal.

„Vy jste Grey? Jste bratr lorda z Pardloe?“ Wolfe pozdvihl pohled Greyovým směrem a nakřčil nos, jako by se snažil jeho přítomnost vyčenichat. Grey předpokládal, že mu nemá oplácet stejným gestem, a místo toho se jen zdvořile uklonil.

„Můj bratr vám posílá pozdravy, pane.“

Ve skutečnosti to, co Greyův bratr o Wolfeovi řekl, nepřipomínalo pozdravy ani vzdáleně.

„Melodramatický vůl,“ to přesně Hal řekl, když ho instruoval na cestu. „Libuje si v okázalostech, o jeho špatném úsudku ani nemluvě. Navíc je naprosto příšerný stratég. *Opovaž se* ho následovat a vrhat se do těch jeho pochybných podniků.“

Wolfe přívětivě přikývl.

„A přijel jste jako svědek ve věci... kapitána Carrutherse, že?“

„Ano, pane. Bylo už stanoveno datum vojenského soudu?“

„Ani nevím. Bylo?“ otočil se na svého pobočníka, vysokou, vyžáblou kreaturu s očičkama připomínající korálky.

„Ne, pane. Ačkoliv, když je jeho lordstvo zde, můžeme ho stanovit. Zpravím brigádního generála Lethbridge-Stewarta. Předseda řízení.“

Wolfe jen mávl rukou.

„Ne, počkejte ještě chvíli. Brigádní generál bude mít jistě jiné starosti. Dokud...“

Pobočník jen kývl. „Ano, pane.“

Wolfe vrhal Greyovým směrem tajemný pohled, jakým se umí dívat jen malí kluci, když mají tajemství.

„Rozumíte nářečí lidí ze Skotské vysočiny, plukovníku?“

Grey překvapeně zamrkal.

„Zatím jsem s tím neměl problémy, pane,“ odpověděl zdvořile a Wolfe se hýkavě zasmál.

„Dobřej chlap jste.“ Generál naklonil hlavu na stranu a podíval se na Greye. „Mám k dispozici asi sto chlapů a přemýšlel jsem, co s nimi. Ale teď jsem na něco přišel. Takové malé dobrodružství.“

Pobočník se usmál, ale pak okamžitě zvažněl.

„Vskutku, pane?“ zeptal se Grey opatrně.

„Bude to trochu nebezpečné,“ pokračoval Wolfe zcela bezstarostně. „Ale koneckonců jsou to praví chlapi z Vysočiny. Žádná nebezpečnost jim není cizí. Chtěl byste se k nám přidat?“

„*Opovaž se ho následovat a vrhat se do těch jeho pochybných podniků.*“ Máš pravdu, Hale, pomyslel si Grey. Ale je nějaký způsob, jak odmítnout nabídku někoho, kdo je vaším nadřízeným?

„Bude mi potěšením, pane,“ řekl, ale pocítil, že nedělá správně, že se řítí do něčeho, co nedopadne dobře. „Když?“

„Za dva týdny. Uprostřed noci,“ odpověděl Wolfe čtverácky.

„Mohu se zeptat na povahu... té... expedice?“

Wolfe si vyměnil pohled plný očekávání se svým pobočníkem, pak se pln vzrušení podíval na Greye.

„Půjdeme si pro Québec, plukovníku.“

WOLFE MĚL ZA TO, ŽE KONEČNĚ NAŠEL svůj *point d'appui*, respektive ho pro něj našel jeho spolehlivý průzkumník Malcolm Stubbs. Grey se kvapně vrátil na ubikaci, dal si do kapsy portrét Olivie a malého Cromwella a jal se hledat Stubbse.

Neobtěžoval se přemýšlením nad tím, co Malcolmovi řekne. Stále nezapomněl, že když ho hledal poprvé, našel místo něj jen jeho indiánskou milenku a dítě. Možná by mu měl bez vysvětlování jednu vrazit. Čas ale pár ran zhojil a už nebyl tak horkokrevný jako tenkrát, když se před ním rozevřely dveře polorozpadlé chatrče. Bylo mu to už lhostejné.

Nebo si to alespoň myslel, než vešel do fajnové hospůdky a našel manžela své sestřenice – jenž si vždy liboval v dobrých vínech – sedět jen tak za stolem a žoviálně se smát s přáteli. Malcolm Stubbs měřil pět stop a čtyři palce na šířku i na výšku a měl světlé vlasy. Často rudnul ve tváři, když ho něco vzrušilo nebo se přiočil.

V této chvíli prožíval obě situace. Něčemu se nadšeně smál a při té příležitosti mával na hospodského prázdnou sklenkou. Když se otočil zpět, spatřil přícházet Greye a jeho tváře se doslova rozhořely. Pravděpodobně strávil několik dní venku. Byl opálený stejně jako Grey.

„Greyi!“ zajíkal se. „Co to vidí mé unavené oči! Kterej čert tě přinesl do téhle divočiny?“ Pak si všiml Greyova výrazu tváře a žovialita ho opustila. Obočí se mu zkřivilo rozladěním.

Na přílišné zpytování svědomí však neměl čas. Grey se nahnul přes stůl, porazil přitom pár sklenic a vytáhl Stubbse za límec.

„Půjdeš se mnou, ty zasraná svině,“ zašeptal mu nenávistně do obličeje, „nebo tě zabiju přímo tady, to ti slibuju.“

Pak ho pustil a napřímil se. Krev se mu vařila ve spáncích. Stubbs si mnul hrudník. Přímá konfrontace ho šokovala. Měl strach. To Grey poznal z pohledu jeho zbabělých modrých očí. Stubbs se opatrně zvedl a rukou naznačil svým společníkům u stolu, aby zůstali sedět.

„Neobtěžujte se, pánové,“ řekl a snažil se působit ležérně. „To je můj bratranec. Máme nějakou rodinnou záležitost, víte?“

Grey si všiml, že si dva z mužů vyměnili významné pohledy a pak se oba obezřetně zadívali přímo na něj. Tušil, že všechno vědí.

Ukázal Stubbsovi, ať jde před ním. Oba vyšli ze dveří ven. Před hospodou se ale jejich chování jako mávnutím kouzelného proutku proměnilo. Grey zatáhl Stubbse za rameno a zavlkl ho do temné postranní uličky. Strčil do něj, až zavrával, ztratil rovnováhu a spadl na zeď. Grey mu podrazil nohy. Když už ležel na zemi, tak mu zaklekl stehno a drtil mu sval. Stubbs se zmohl jen na kvílivý zvuk, jenž ani vzdáleně nepřipomínal křik.

Grey zalovil v kapse a vztekem roztřesenou rukou vyňal portrét. Krátce s ním zamával Stubbsovi před obličejem, než mu ho do něj přitiskl. Ten zakňučel jako pes a vzal obrázek do ruky.

„Jak se jen opovažuješ?“ řekl mu Grey tiše a zlověstně. „Jak si jen troufáš zostudit svoji vlastní ženu a syna?“

Malcolm ztěžka oddychoval, jednou rukou si svíral pohmožděné stehno, ale pokoušel se vstát.

„Nemá to s nimi co dělat,“ řekl. „Olivie se to vůbec netýká.“ Utřel si ústa a opatrně pohlédl na portrét. „To je ale huběňour, co? Pěkný... pěkný chlapec. Je mi podobný, co myslíš?“

Grey ho brutálně kopl do břicha.

„Jo, je. Stejně jako tvůj *druhý* syn,“ zasyčel. „Jak jsi to mohl dopustit?“

Malcolm zůstal stát s pusou otevřenou, ale nezmohl se na slovo. Lapal po dechu jako ryba na suchu. Grey ho sledoval, ale nelitoval ho. Sehnul se, sebral mu obrázek a dal si ho znovu do kapsy.

Po notné chvíli se Stubbsovi vrátila barva do tváře a znovu pravidelně dýchal. Z koutků úst mu tekly sliny, olízl se a pak se posadil. Podíval se na Greye.

„Znovu mi jednu vrazíš?“

„Ne, ještě ne.“

„Dobrá,“ řekl a natáhl paži. Grey ho popadl a pomohl mu vstát. Malcolm se chvíli opíral o zeď a pořád ještě funěl.

„Tak mi pověz, Greyi, kdo si myslíš, že jsi, že se chováš jako sám Bůh? Že si mě posadíš před sebe a chceš mě soudit? No?“

Grey ho po těch slovech málem znovu udeřil, ale ovládl se.

„Slyším dobře? Ptáš se, kdo *já* jsem?“ zopakoval. „Oliviin bratranec, sakra, to jsem! Její nejbližší mužský příbuzný, kterého má na tomto kontinentě! A ty, asi ti to musím připomenout a taky že to udělám, jsi její zasraný manžel. Že tě soudím? Co jsi tím sakra myslel, ty chlípna bestie?“

Malcolm zakašlal a opětoval úder.

„Ano, dobře. Jak jsem řekl. S Olivíí to nemá co dělat. Takže ani s tebou.“ Mluvil až překvapivě klidně. Greyovi však neušlo, že mu srdce běží jako o závod a oči mu nervózně třekají. „Není to snad nic neobvyklého. Vždyť to je tak proboha všude. Každý...“

Kolenem udeřil Stubbse do varlat.

„Zkus to říct ještě jednou,“ řekl Stubbsovi, který padl k zemi a svíjel se. „Dej si na čas. Nespěchám.“

Grey cítil, že se na něj upírají zraky několika zvědavců. Otočil se a u křižovatky vedlejší uličky s hlavní ulicí spatřil několik postávajících vojáků. Měl na sobě stále uniformu. Nebylo to sice úplně vhodné vzhledem k tomu, jak po takové pouliční bitce oblečení zpravidla vypadalo, když ale vojáci viděli Greyovu hodnost, zmizeli.

„Víš moc dobře, že bych tě mohl klidně tady a teď zabít,“ řekl po chvíli Stubbsovi. Když však viděl ztrhaného muže ztěžka se zvedat, vztek ho pomalu opouštěl. „Pro Olivii by bylo lepší, kdyby měla mrtvého manžela a dědictví než darebáka, jenž ji takto zostudil.“

Stubbs něco nerozeznatelného zamumlal, vtom ho ale Grey vytáhl za vlasy.

„Říkal jsi něco?“

„Tak by to nebylo,“ sténal a naříkal Malcolm Stubbs ve snaze se posadit, když Grey pustil jeho hlavu.

„Ty nic nevíš, co?“ řekl tiše s hlavou stále skloněnou. „Neviděl jsi věci, co jsem viděl já. Nemusel jsi dělat, co jsem musel já.“

„Co tím myslíš?“

„Všechny ty... vraždy... To nebyla bitva ani válka. Nic, na co by mohl být muž pyšný. Vždyť to byli farmáři. Ženy...“ naříkal dál. „Já... my... trvalo to měsíce. Plenili jsme a rabovali, zapalovali farmy, celé vesnice,“ vzdychl ztrápeně. „Chlapům je to jedno. Nezajímají se o to. Polovina z nich jsou brutální zvířata,“ nadechl se. „Jen myslí... Nic si nedělali z toho, že zabili chlapa ve dveřích a pak si vzali jeho manželku hned vedle jeho mrtvého těla... Za skalpy neplatí jen Montcalm,“ šeptal. Grey si nemohl nepovšimnout, že se v jeho hlase ozývá více než fyzická bolest.

„Každý voják toho hodně viděl, Malcolm,“ řekl po chvilce tiše už o poznání jemněji. „Jsi důstojník. Je tvoje práce je udržet na uzdě.“ *A sakra, kdo by to měl vědět líp než ty sám?* pomyslel si.

„Já vím,“ řekl Malcolm a rozbřečel se. „Nemohl jsem. Prostě jsem nemohl.“

Grey čekal, zatímco Stubbs vzlykal. Připadal si v nastalé situaci více než trapně. Konečně se Stubbs uklidnil a řekl: „Každý si umí najít svoji cestu, ne? A těch cest není zas tolik. Pití, karty, ženský.“ Zvedl hlavu ke Greyovi. „Ale ty na ženský moc nejsi, co?“ řekl a podíval se mu do očí.

Grey se cítil, jako by mu v hrdle uvízl obrovský knedlík. Po chvíli však zjistil, že Malcolm poslední poznámkou nenarážel na nic zvláštního a z ničeho ho nevinil.

„Ne,“ řekl a nadechl se. „Jsem spíš na to pití.“

Malcolm přikývl a utřel si nos do rukávu.

„Mně chlast nepomáhá,“ řekl. „Usnu po něm, to jo, ale nezapomenu. Jen se mi o tom všem pak zdá... a děvky, no... nebyl jsem zvědavěj na to, abych ještě někde chytil syfla, to ne,“ zamumlal a zíral do země. „Nejsem moc dobrej ani v kartách. Ale když usínám ženě v náručí, zapomenu na vše.“

Grey se opřel o zeď a cítil se přinejmenším tak zdrchaný, jako byl Malcolm Stubbs. Světle zelené osikové lístky se třepotaly ve větru, kroužily a padaly do bahna na zemi.

„Dobře,“ řekl najednou. „A co s tím plánuješ dělat?“

„Netuším,“ řekl Stubbs už značně rezignovaně. „Musím něco vymyslet, předpokládám.“

Grey se k němu sklonil a podal mu ruku. Stubbs se opatrně postavil a společně vyšli potměnou uličkou. V půli cesty se však Stubbs zastavil a podíval se přes rameno za sebe. Vypadal, že ho naplňuje jak úzkost, tak stud.

„Mohu... ten obrázek? Jsou přece pořád moji... Olivie a syn.“

Grey si povzdechl. Připadal si snad o tisíc let starší.

„Ano, to jsou,“ řekl a vyndal portrét z kapsy. „Budeš si to pamatovat, že jo?“

O DVA DNY POZDĚJI připlul do přístavu konvoj lodí pod vele-
ním admirála Holmese. Město bylo doslova zaplaveno muži lačnými
po nesoleném mase, čerstvě pečeném chlebu, alkoholu a ženách. Na
Greyovu ubikaci dorazil poslíček nesoucí mu balíček od jeho bratra
a poklonu od admirála Holmese.

Balíček nebyl nijak veliký, byl však pečlivě zabalený do navos-
kovaného papíru a převázaný motouzem. Uzel byl upevněn pečeti
s bratrovým erbem. To se Halovi příliš nepodobalo. Většinou se
nezmohl na více než kratičkou zprávu čítající několik málo slov.
Sotva kdy svůj vzkaz podepsal, natož aby ho opatroval pečeti.

Tom Byrd to považoval za zlověstné znamení. Vyňal balíček
z ostatní pošty, postavil samostatně a zatížil velkou láhví brandy.
Snad aby neutekl. Nebo možná předpokládal, že brandy bude třeba,
až jeho pán balíček otevře.

„To je od tebe pozorné, Tome,“ zamumlal a sám pro sebe se
usmál, když sahal po kapesním nožíku.

Dopis od bratra svojí délkou nakonec až tak nepřekvapil. Hal
nepopsal ani stránku, nepozdravil ani se nepodepsal. Konečně Grey
poznával svého bratra.

*„Minnie by chtěla vědět, jestli nehladovíš, ačkoliv si nejsem jistý,
co by v té věci mohla ze své pozice dělat, kdyby byla tvá odpověď
ano. Chlapci by zase chtěli vědět, jestli už máš nějaké skalpy,
a jsou si přitom jistí, že žádný rudoch zatím nemá tvůj. V tom
jsem s nimi zajedno. Možná bys měl s sebou domů přivést tři
tomahavky.*

*Posílám Ti tvé závaží na dopisy. Klenotník byl nadšen tím
kamenem a jeho kvalitou. Dále v balíčku najdeš kopii Adamsova
doznání. Včera ho pověsili.“*

Balíček krom dopisu obsahoval kožený váček a formálně vyhlíže-
jící dokument rozepsaný na několika listech fajnového pergamenu,